

Curierul Adventist

OCTOMBRIE 2017: HARUL ȘI PREGĂTIREA PENTRU A DOUA VENIRE +
TEMEIUL MĂNTUIRII NOASTRE + NEPRIHĂNIREA: O CHESTIUNE PRACTICĂ
+ ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ ASTĂZI + ASIGURAREA MĂNTUIRII
+ DE LA CONSOLIDAREA REFORMEI LA HOTARUL LUMII VEȘNICE

PRELEGERI PENTRU SĂPTĂMANA DE RUGĂCIUNE: 1-9 DECEMBRIE 2017

Doar
prin
HAR

Despre acest număr special

Anul acesta se împlinesc 500 de ani de la Reforma Protestantă, ocazie în care mulți oameni au auzit pentru prima oară mesajul mântuirii doar prin Hristos. Lumina s-a răspândit prin învățăturile marilor reformatori, dar în primul rând prin Biblia însăși, care a fost tradusă în limbile vorbite și pusă la dispoziția oamenilor.

Tema prelegerilor pentru Săptămâna de Rugăciune din acest an, „Hristos, neprihănirea noastră”, este foarte potrivită, întrucât „nu este sub cer niciun alt Nume... în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele 4:12).

Ellen White a exprimat adevărul acesta foarte frumos cu ocazia unei sesiuni a Conferinței Generale: „Singura cale prin care oamenii vor fi capabili să rămână neclintiți în luptă este aceea de a fi bine ancorați și neclintiți în Hristos. (...) Propovăduirea lui Hristos cel crucificat, a lui Hristos, Neprihănirea noastră, este ceea ce satisface foamea sufletului. Când le trezim oamenilor interesul pentru acest mare adevăr central, credința, speranța și curajul apar în inimă.”*

Vă încurajez ca, pe parcursul acestei săptămâni, să reflectați la aceste prelegeri speciale și să vă luați timp pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru rugăciune. Dacă aveți în casa voastră copii, împărtășiți-le lecturile pregătite special pentru ei!

Domnul să-i binecuvânteze pe credincioșii Săi de pe întreg pământul în timp ce vor studia și se vor ruga în acest ceas important al istoriei lumii!

Ted N. C. Wilson, președinte
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

* În *General Conference Daily Bulletin*, 28 ian. 1893 (vezi și în *Evenimentele ultimelor zile*, ed. 2010, pp. 109, 110).

DOAR PRIN HAR

PE COPERTĂ: Prelegerile pentru Săptămâna de Rugăciune de anul acesta pun în evidență vestea cea bună a siguranței salvării prin Hristos. Speranța noastră este dragostea lui Isus și acceptarea de către El chiar și a celor mai decăzuți dintre păcătoși.

AUTORUL PRELEGERILOR

Hans (Johann) Heinz, originar din Viena (Austria), a studiat teologia la Séminaire Adventiste du Salève din Collonges (Franța). După absolvire, a lucrat patru ani ca pastor în Viena. După 1957, a predat timp de 21 de ani la Seminarul Schloss Bogenhofen (servind șapte ani ca director). Încheindu-și studiile doctorale la Universitatea Andrews, a servit ca decan al Seminarului Marienhöhe din Darmstadt (Germania) între anii 1982 și 1995. A scris câteva cărți și multe articole de teologie și de istorie a bisericii. Lucrearea sa de doctorat, *Justification and Merit* (Îndreptățire și merit), tratează diferențele dintre doctrina meritului din Biserica Romano-Catolică și doctrina biblică despre neprihănirea prin credință. Heinz și soția sa, Louise, se bucură de o perioadă de pensionare activă în apropiere de Bogenhofen, Austria.

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Anul XCIV, octombrie 2017. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pirlitu, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

O faptură nouă!

de AUREL NEAȚU

Despre Luther se pot spune multe lucruri, inclusiv negative, ca despre fiecare dintre slujitorii lui Dumnezeu, de altfel. A fost un om cu bune și rele, care a avut însă curajul, spre deosebire de mulți alții, de a sta de partea adevărului. Prin studierea asiduă a Cuvântului a ajuns aproape de Dumnezeu, a descoperit și înțeles adevăruri ascunse contemporanilor săi, s-a bucurat de călăuzirea Cerului, răspunzând necondiționat chemării divine. Nu a dat înapoi, nu s-a temut, așa cum bine remarcă serva Domnului:

„Neclintit ca o stâncă a stat Luther, în timp ce valurile cele mai furioase ale puterii lumești loveau asupra lui fără să-i facă vreun rău. Simpla putere a cuvintelor lui, atitudinea sa neînfricată, ochii calmi și grăitori și fermitatea neschimbătoare exprimată în fiecare cuvânt și faptă au făcut o impresie profundă asupra adunării. Era evident că nu putea fi determinat să se supună mandatului Romei, nici prin promisiuni, nici prin amenințări.”¹

Ce deosebire este între Luther și unii lideri (așa-zis creștini) din perioada comunistă, care cu nonșalanță scuzau compromisul, spunând: Ce era

să fac? Am semnat (pentru binele bisericii, bineînțeles). De cealaltă parte, a celor neclintiți în credință, Luther spunea: Nu semnez! Ce o fi, om vedea după. Dumnezeu să-mi ajute!

Să identificăm nevoia!

„Nevoia cea mai mare pe care o are lumea este aceea de bărbați – bărbați care să nu se lase cumpărați sau vânduți, bărbați care să fie cinstiți și credincioși în adâncul sufletului lor, bărbați care să nu se teamă să spună păcatului pe nume, bărbați a căror conștiință este la fel de bine orientată către datorie, precum este acul busolei către pol, bărbați care vor lua poziție neclintită pentru adevăr, chiar dacă s-ar prăbuși cerurile.”²

Auzim, ce-i drept nu prea des, despre oameni, unii cu o situație materială precară, care returnează diferite bunuri găsite, obiecte sau bani, negândindu-se vreo clipă să-și însușească un bun care nu le aparține. Câtă lume, ar spune Esop (filozof grec), dacă ar fi contemporan cu noi, și niciun OM.

La olimpiada din 1928, de la Amsterdam, scrimerul Lucien Gaudin

i-a spus arbitrilor, care tocmai hotărâse reluarea ultimului asalt, pe motiv că lovitura sportivului italian Giulio Gaudini nu fusese concludentă: „Am fost atins!”, Franța pierzând astfel medalia de aur în concursul pe echipe. „De ce n-ai tăcut?” i-au reproșat colegii. „Pentru că”, a răspuns Lucien, „deși arbitrul nu văzuse, eu am știut și n-aș fi putut să trăiesc cu asta.” Din nefericire, în ultimul timp sunt din ce în ce mai puțini cei care pun adevărul mai presus de orice, înaintea intereselor personale sau de grup. Și nu vorbesc de cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu! Da, deși pare surprinzător, vorbesc despre noi, cei care ne numim (pe drept, de altfel, din perspectiva învățăturii) adevărații urmași ai lui Hristos. Ce-ar fi, de dragul Lui, să facem împreună câțiva pași spre normalitate, așa cum este ea în Hristos, pentru a fi fapte noi. Sau, am putea numi pașii aceștia teze pe care Luther le-ar adresa creștinului modern. Oricum, important este să accepți că mesajul este și pentru tine.

Fii sincer cu tine însuși!

Cel mai edificator test al nașterii din nou, dovada schimbării lăuntrice, îl constituie, fără doar și poate, testul sincerității. Fii, în primul rând, sincer cu tine însuși! Dispoziția de a-ți recunoaște greșelile, limitele, și de a nu te minți că lucrurile incorecte din viața ta au o justificare acceptabilă ar trebui să fie parte integrantă din comportamentul oricărui creștin convertit. „Nimeni”, spune Pavel, „să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine, ci să aibă simțiri cumpătate...” (Romani 12:3 u.p). Poate prea mult timp am fost în competiție cu ceilalți, și asta ne-a făcut orgolioși și necinstiți. Privind la oameni și raportându-ne la ei, am învățat să ne ascundem, să ne bucurăm în secret

„Dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă.”

— 2 CORINTENI 5:17

de micile plăceri ale omului firesc, și asta ne-a făcut duplicitari. E timpul să privim doar la Hristos! Fii mereu în competiție cu tine însuși și câștigă în fiecare zi bătălii pe câmpul de luptă al sfințirii, cu omul firesc!

Fii onest cu ceilalți!

Prea des, de data aceasta, ne lovim la tot pasul de vorbe frumoase, dar nesincere, de complezență, cu care ne *alintăm* unii pe alții. Avem un discurs diferit, spunem noi diplomatic, în realitate de multe ori ipocrit, față de ceea ce gândim sau credem cu adevărat despre interlocutorul nostru. O astfel de atitudine, pacifistă, va lăsa nerezolvat fondul problemei și nu va îndepărta cauzele, ale căror efecte se vor păstra, transformându-le în veșnice generatoare de tensiuni mocnite, care, în final, vor distruge relațiile. Curajul de a spune adevărul întotdeauna, indiferent de implicații, cu riscul de a pierde pe termen scurt aprecieri sau foloase, i-a caracterizat de-a lungul timpului pe adevărații reprezentanți ai lui Hristos și ar trebui să ne definească și pe noi. „Iată ce trebuie să faceți: Fiecare să spună aproapelui său adevărul; judecați în porțile voastre după adevăr și în vederea păcii” (Zaharia 8:16). Și nu uita porunca: Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși. E timpul să iertăm și să fim iertați! Să iubim, să acceptăm, să dăruim, să trăim frumos ca în timpul zilei, „ca unii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri, mărirea Lui” (2 Petru 1:16 u.p).

Fii credincios în lucrurile mici!

Cred că e timpul să fim credincioși și în lucrurile mici (mici, doar în mintea noastră), care definesc cu adevărat caracterul unui om. Toate care se văd sunt importante: Sabatul, zecimea, misiunea, închinarea, spunea Domnul Isus, dar nu lăsați ca

timpul să treacă fără ca interiorul să fie schimbat. Aici, cred eu, avem de câștigat o bătălie. Nu există posibilitatea compensării, dacă cumva vreunul dintre noi are vreo speranță de felul acesta. Fiți dușmanii ipocriziei și ai mediocrității spirituale! Lucrați și trăiți ca pentru Domnul, învățând de la El blândețea, smerenia, modestia și excelența caracterului.

Singura speranță este să rămânem lângă Acela care nu a făcut nici cel mai mic compromis, care nu a fugit de suferință. Prin studiu și rugăciune, prin devoțiune constantă, să fim aproape de Dumnezeu și să rămânem în El. Să lăsăm veșnicia să inunde viața noastră zilnică și să creștem în sfințenie, la fiecare pas al credinței, prin Duhul Sfânt.

Om nou în Hristos!

„Dar voi n-ați învățat așa pe Hristos; dacă, cel puțin, L-ați ascultat și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare și să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințenie pe care le dă adevărul” (Efeseni 4:20-24).

De-a lungul istoriei pământului, Dumnezeu a avut și a pregătit slujitori integri, neînfricați, puternici, oameni care să nu facă compromis, nici rabat de la principiile Sale. Dar parcă niciodată nu a fost o vreme în care astfel de oameni să fie din ce în ce mai greu de găsit.

Într-o societate în care compromisul este cheia pentru putere – pentru a te ridica mai sus, pentru o viață mai comodă și îndestulată –, acesta poate lua diferite forme, având multe fețe ascunse: fie că e vorba de manipulare, de ascunderea adevărului,

de a închide ochii când se întâmplă vreo nedreptate, de a nu recunoaște când greșești, de a te minți și pe tine însuși că stai bine, de a nu deranja pe cineva atunci când trebuie să spui lucrurilor pe nume, oricare din ele în interes propriu. Nu e nevoie să furi, să înșeli sau să minți flagrant; aceste mici compromisuri produc aceleași efecte, aceleași consecințe dezastruoase: o minte care nu mai deosebește binele de rău, ochi bolnavi, care văd doar prin ceață.

Îi datorăm lui Dumnezeu o viață schimbată! Trăim finalul istoriei acestui pământ, dar nu ne ridicăm la înălțimea vremurilor! Hotărârea de a rămâne în Hristos ar trebui să fie prioritatea noastră, a urmașilor Lui. Să cerem Domnului să deschidă cerul și să reverse Duhul Sfânt peste noi și peste biserica Sa. E timpul să fim autentici, creștini veritabili, asemenea oamenilor lui Dumnezeu, purtători de stindard, și să scriem împreună cu El ultima pagină a istoriei acestui pământ – cu viața noastră, dacă e nevoie. E timpul să ridicăm ochii din colb și să privim la Cel care vine, Singurul care oferă veșnicia! ■

¹ Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 348.

² Ellen G. White, *Educație*, p. 57.

ÎNTREBĂRI PENTRU meditație și discuție

- 1 Ce înseamnă pentru tine să fi om nou în Hristos?
- 2 Ce forme înșelătoare ar putea lua compromisul, ca să fie acceptat?
- 3 Ce lucruri mici nu ar trebui să lipsească din viața ta de credință?

Cuvântul lui Dumnezeu, fundamentul credinței noastre

de TED N. C. WILSON

Micul alai aducea la prima vedere cu un cortegiu funerar obișnuit: erau prezenți membri ai clerului, trecători curioși și oameni cu lopeți. Un singur lucru lipsea: sicriul cu trupul celui decedat.

O procesiune funerară ieșită din comun

Când alaiul a intrat în cimitirul Bisericii Parohiale „Sfânta Maria” din Lutterworth (Anglia), în aer plutea un iz de frenezie și de răzbanare. În sfârșit, John Wycliffe, marele eretic, avea să-și primească pedeapsa meritată, la 43 de ani de la înmormântarea sa!

Când au ajuns la mormântul său, oamenii s-au apucat imediat să dea pământul la o parte și au săpat adânc până când lopețile au dat de lemn. După ce au deschis sicriul, mâinile profanatoare au luat osemintele lui Wycliffe din locul lor de odihnă și le-au aruncat în foc.

Nereușind să-l execute în timpul vieții, papalitatea era hotărâtă să-și aducă planul la împlinire măcar după moartea sa. După arderea osemintelor, prelații au luat cu satisfacție cenușa și au aruncat-o în râul Swift din apropiere, crezând că izbutiseră astfel

să șteargă fără urmă amintirea reformatorului.

De ce atâta ură? De ce atâta venin? Pentru că John Wycliffe îndrăznise să îl sfideze pe papă, îndrăznise să predice contra călugărilor paraziți și, mai grav, îndrăznise să traducă Biblia din latină în engleză, punând Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu la dispoziția poporului, în limba lor natală. Preoții, episcopii și papa însuși știa că lumina din Cuvântul lui Dumnezeu avea să împrăstie bezna care îi menținea la putere pe ei și sistemul lor corupt.

„Însă arderea osemintelor unui asemenea om nu i-a putut distruge influența”, scria secole mai târziu teologul și istoricul George Townsend. „Cum spunea John Foxe în cartea sa despre martiri: «Deși l-au exhumat, i-au ars osemintele și i-au aruncat cenușa în râu, Cuvântul lui Dumnezeu și adevărul învățaturii lui, cu roadele și izbânda aduse de ele, n-au putut să le ardă; ele au rămas vii până astăzi.»”¹

Wycliffe a scăpat de flăcări până după moartea sa, dar mulți alții după el au fost arși pe rug, au fost decapitați, au fost înecați – au fost martirizați din cauza loialității lor față de Dumnezeu și față de Cuvântul Său.

Biblia la îndemâna poporului

Efortul de a pune Biblia la dispoziția oamenilor, în limba vorbită de ei, a fost dus mai departe de alții. În 1522, la două sute de ani de la nașterea lui Wycliffe, Martin Luther, cel mai cunoscut reformator, a publicat traducerea sa în germană a Noului Testament. În 1534, a apărut prima sa traducere completă a Bibliei, care a fost primită cu bucurie de oamenii de rând vorbitori de germană. Însă autoritățile nu le-au împărtășit bucuria: „În zadar s-a apelat la autoritățile civile și religioase pentru a zdrobi erezia. În zadar s-a recurs la închisoare, tortură, foc și sabie. În ciuda faptului că mii de credincioși și-au sigilat credința cu sângele lor, lucrarea a avansat. Persecuția a servit doar la răspândirea adevărului.”²

În perioada în care Martin Luther pune la dispoziția germanilor de rând, William Tyndale călca pe urmele lui Wycliffe, ocupându-se de o nouă traducere a Bibliei în limba engleză. Spre deosebire de Wycliffe, care tradusese după un text latin, el a pornit de la textul original ebraic și grecesc. Întrucât lucrarea sa nu a fost agreată în Anglia, Tyndale a fugit în Germania, iar în 1525 a fost tipărit Noul Testament în traducerea sa – primul Nou Testament tradus în engleză din originalul grecesc.

În scurt timp, traducerea sa a fost adusă clandestin în Anglia, stârnind bucuria poporului, dar și ostilitatea autorităților. În 1535, în timp ce se ocupa de traducerea Vechiului Testament, Tyndale a fost trădat. A făcut 500 de zile de închisoare, după care a fost martirizat – strangulat cu lanțuri și ars pe rug. Prietenii de încredere i-au dus lucrarea la bun sfârșit și, la câțiva ani după moartea sa, a fost publicată traducerea completă a Bibliei.

„Acum este timpul să ne formăm o credință, o convingere și o încredere *totală* în Cuvântul lui Dumnezeu.”

Pasiunea reformatorilor

Ce i-a determinat pe oamenii aceștia să sfideze suferința și chiar moartea pentru a pune Cuvântul lui Dumnezeu la dispoziția poporului? Dorința fierbinte ca poporul să cunoască adevărul lui Dumnezeu. În momentul în care au deschis ochii și au văzut adevărul Bibliei, oamenii au observat contradicțiile dintre Cuvântul lui Dumnezeu și învățăturile preoților. Adevărul avea să-i elibereze de sub domnia fricii instaurate de instituția bisericii.³

Ellen White a împărtășit pasiunea reformatorilor pentru facilitarea accesului liber la Scripturi: „Biblia nu a fost dată doar pentru slujitorii altarului și pentru oamenii învățați”, scria ea. „Fiecare bărbat, femeie și copil ar trebui să citească personal Scripturile. Nu aștepta să ți-o citească pastorul! Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu pentru tine. Săracul are tot atâta nevoie de ea ca și bogatul, cel neînvațat ca și cel învățat. Iar Hristos a făcut acest Cuvânt atât de clar, încât nimeni nu are de ce să se poticnească atunci când îl citește.”⁴

Grație principiilor protestante de interpretare literală a Bibliei și de interpretare a Bibliei cu Biblia, majoritatea adevărilor noastre fundamentale – Sabatul, starea morților, sanctuarul și judecata de cercetare – au fost stabilite până la organizarea oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în anul 1863.

Ellen White descrie astfel metoda folosită pentru stabilirea acestor adevăruri: „Fratele [Hiram] Edson și alții, care au fost niște persoane inteligente, nobile și corecte, s-au aflat printre aceia care, după trecerea datei din 1844, au cercetat adevărul ca pe o comoară ascunsă. Eu am participat la adunări cu ei, am studiat împreună și ne-am rugat stăruitor. Adesea am ră-

mas până târziu noaptea și, uneori, pe parcursul întregii nopți, rugându-ne pentru lumină și studiind Cuvântul. Frații aceștia s-au adunat din nou și din nou pentru a studia Biblia, ca să-i cunoască semnificația și să fie pregătiți să o prezinte cu putere.”⁵

Un ochi critic

Astăzi, unii se opun principiului de interpretare literală a Bibliei. În opinia lor, ea ar trebui privită cu ochi critic, pentru a discerne ce părți din Cuvântul lui Dumnezeu au semnificație pentru noi, cei din secolul al XXI-lea. În loc să compare text cu text, ei decid ce este și ce nu este relevant în funcție de ce le dictează înțelepciunea umană.

Una dintre principalele controverse cu care ne confruntăm ca adventiști de ziua a șaptea este cea referitoare la autoritatea Bibliei.

Să nu uităm că Scripturile sunt singura noastră apărare și să aplicăm și să promovăm metoda de interpretare istorico-biblică, permițându-i Bibliei să se interpreteze singură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă!

Să luăm seama la următorul sfat despre acceptarea Bibliei așa cum este: „De la cei care Îl urmează, Dumnezeu cere mai mult decât își dau seama mulți. Dacă nu vrem să ne clădim speranțele pentru cer pe o temelie falsă, trebuie să acceptăm Biblia așa cum este și să credem că Domnul spune exact ce scrie în ea.”⁶

Metode de studiere a Bibliei

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a publicat un document oficial despre metodele de studiere a Bibliei. Documentul a fost votat de către Comitetul Executiv al Conferinței Generale cu ocazia Consiliului Anual de la Rio de Janeiro (Brazilia) și „se

adresează tuturor membrilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, cu scopul de a le oferi câteva principii călăuzitoare în vederea studierii Bibliei.” El explică faptul că există două metode de abordare a Scripturii:

Metoda istorico-critică minimizează nevoia de credință în Dumnezeu și de ascultare de poruncile Sale. Mai mult, ea plasează în penumbră elementul divin al Bibliei, care are statut de carte inspirată (de aici și unitatea ei), și subestimează sau interpretează eronat profețiile apocaliptice și pasajele escatologice ale Bibliei. De aceea, îi îndemnăm pe adventiști să evite utilizarea procedurii deductiv asociat metodei istorico-critice.

În loc de aceasta, noi considerăm că este util să promovăm principiile de studiu al Bibliei care sunt conforme cu învățăturile ei, care păstrează unitatea ei și care pleacă de la premisa că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Acest tip de abordare ne va conduce la o experiență satisfăcătoare și adecvată cu Dumnezeu.⁷

Dumnezeu ne-a încredințat mandatul de apărători ai Cuvântului Său, pentru că el s-a dovedit a fi adevărat și pentru că el schimbă viața oamenilor. Oamenii în general cred că totul este relativ, dar se înșală! Există realități absolute și ele pot fi găsite în Cuvântul lui Dumnezeu, la care ni se cere o aderare completă.

Timp pentru Cuvântul lui Dumnezeu

Trăim în perioada laodiceeană, în care creștinismul este caracterizat de superficialitate. Diavolul va încerca să ne distragă atenția de la Biblie și de la adevăr. El va recurge la toate metodele posibile – recreerea, materialele audio-vizuale, divertismentul, munca, muzica, dezacordurile și conflictele

DOAR PRIN HAR

Într-o vreme când liderii religioși puneau accent pe condamnare, Isus a pus accentul pe har și pe iertare, după cum putem observa în interacțiunea Sa cu femeia prinsă în adulter (Ioan 8).

interne, ereziile, dezbinarea familiilor, problemele financiare – ca să nu ne mai luăm timp pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

A sosit timpul să includem studiul Bibliei în programul nostru zilnic! Biblia este vitală pentru noi deoarece ne așază față în față cu Domnul Hristos. Ea ne învață că mântuirea este posibilă doar prin bizuirea completă pe El. Ea ne vorbește despre viața și moartea Sa, despre învierea Sa, despre lucrarea Sa pentru noi în Locul Preasfânt din sanctuarul ceresc. Ne aduce aminte că Sabatul este sigiliul Său special și legământul Său cu poporul care păzește poruncile Sale. Ea ne întărește convingerea și speranța în revenirea apropiată și literală a Răscumpărătorului nostru. Ea ne ajută să știm că Îi slujim unui Dumnezeu care nu ne va abandona la greu și a cărui biserică va triumfa asupra atacurilor Diavolului.

Este timpul să ne formăm o credință, o convingere și o încredere totală în Cuvântul lui Dumnezeu. Știm că va veni timpul când nu ne vom mai putea baza pe simțuri, când ne va fi prezentată „amăgirea cea mai puternică, aproape convingătoare”⁸, cal-

culată „să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși” (Matei 24:24).

A sosit timpul!

Vine furtuna. Este timpul să clădim pe temelia solidă a Cuvântului lui Dumnezeu. Isus Însuși ne arată cum să ne pregătim: „De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face îl voi asemăna cu un om cu judecată care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă” (Matei 7:24,25).

Credința și convingerile noastre trebuie clădite pe Cuvântul nepieritor al lui Dumnezeu. Biblia, păstrată și pecetluită cu sângele martirilor credincioși, transcende timpul și cultura. Este Cuvântul Dumnezeului viu și, prin călăuzirea Duhului Sfânt, putem găsi răspunsurile atât de necesare astăzi! ■

¹ George Townsend, *The Acts and Monuments of John Foxe: With a Life of the Martyrologist, and Vindication of the Work*, vol. 3, p. 96.

² Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 159.

³ „William Tyndale”, pe <http://greatsite.com/timeline-english-bible-history/william-tyndale.html>.

⁴ Ellen G. White, *Manuscrisul 12*, 7 febr. 1901.

⁵ Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, ed. 2012, p. 184.

⁶ Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, ed. 2016, p. 145.

⁷ „Methods of Bible Study”, <https://www.adventist.org/en/information/official-statements/article/go/-/methods-of-bible-study/>.

⁸ Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 513.

ÎNTREBĂRI PENTRU meditație și discuție

- 1 Ce semnificație istorică are arderea osemintelor lui Wycliffe?
Cum ne putem îmbunătăți metodele de studiu al Bibliei pentru a obține mai multe beneficii?
- 2 Ce înseamnă că „vine furtuna”?
Cum ne pregătim pentru ea?

Harul și pregătirea pentru a doua venire

de EDUARD CĂLUGĂRU

Trăim în vremea sfârșitului. Semnele timpului, care se împlinesc cu rapiditate, declară că venirea lui Hristos este foarte aproape. Zilele pe care le trăim sunt solemne și importante. Duhul lui Dumnezeu este retras de pe pământ treptat, dar sigur. Plăgile și judecățile deja au început să cadă asupra aceluia care disprețuiesc harul lui Dumnezeu. Nenorocirile care au loc pe uscat și pe mare, tulburările din societate, veștile de război nu prevestesc nimic bun. Ele anticipează evenimente iminente, de cea mai mare intensitate.¹

SUA, Florida: Sâmbătă, 9 septembrie 2017

Guvernatorul statului Florida, Rick Scott, cu câteva ore înainte ca uraganul Irma să lovească statul american, a făcut un ultim apel către locuitorii care primiseră ordin de evacuare (potrivit *The Guardian*): „Trebuie să plecați – nu diseară, nu într-o oră, ci chiar acum. Aceasta este cea mai catastrofală furtună pe care a văzut-o vreodată statul.” Peste 6 milioane de persoane din statele Florida și Georgia primiseră ordin de evacuare. „Aceasta este ultima dumneavoastră șansă să luați o decizie corectă”, le-a transmis guvernatorul.

Și mulți au fost gata. Gata să plece, gata să lase case, terenuri și alte lucruri agonisite o viață întreagă, fără să se uite în urmă, ca soția lui Lot. Au lăsat și au plecat. În acest timp al istoriei știm că harul este aproape să fie închis și trebuie ca pregătirea noastră să ne ajute să luăm deciziile potrivite.

România, București: Sâmbătă, 16 septembrie 2017

La o săptămână distanță, în România, în comunitatea Labirint din București, sâmbătă după-amiază a fost un program special. Brașov Mihai, pastor în comunitatea Labirint și responsabil de proiect, și echipa lui de 12 voluntari au povestit experiențele prin care, cu ajutorul lui Dumnezeu, au trecut cu bine timp de o săptămână în Irak. Au adus și două familii de refugiați din București, care au intrat cu acea ocazie pentru prima dată într-o biserică creștină.

În timpul programului a fost prezentat planul de susținere, împreună cu ADRA, a spitalului adventist din Irak, singurul spital pentru refugiați din nordul Irakului (este la 20 de kilometri de Mosul și deservește 100 000 de refugiați; pentru mai multe informații, vezi site-ul ADRA – <http://adra.ro/stiri/sustine-si-tu-pri-mul-spital-de-refugiati.html>).

După ce programul s-a terminat, o soră care se apropie de 90 de ani s-a dus la pastor dorind să discute despre cele prezentate. I-a spus că este gata să doneze 12 000 de lei pentru spitalul din Irak. I-a dat numărul de telefon și adresa, spunându-i că îl așteaptă a doua zi în vizită. Pastorul s-a gândit că sora, fiind în vârstă, a cam încurcat cifrele. „Poate că a vrut să spună 1 200 de lei.” Oricum, darul era important și bine-venit.

A doua zi a plecat la adresa primită întrebându-se despre ce sumă era vorba. După ce i-a povestit timp de o oră despre perioada interbelică și despre comunism, sora i-a adus un plic și l-a rugat să numere banii. Erau, așa cum se gândise, 1 200 de lei. Înainte de plecare, cu o tresărire sora spuse: „Era să uit. Trebuie să aduc și celălalt plic.” Încă 12 800 de lei. În total, 14 000 de lei, gata să fie oferiti pentru proiect. Însă partea și mai interesantă acum urmează. O femeie modestă, care trăiește din pensie, de

„De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.”

—MATEI 24:44

unde să aibă o sumă așa de mare pe care să o doneze pentru un proiect de care aude acum prima dată? A venit explicația. De la o vreme, când merge la magazin să facă cumpărăturile și ajunge la casă să plătească, vine cineva din spate și îi spune casierei: „Plătesc eu pentru mamaie.” I-a fost rușine și s-a gândit să schimbe magazinul. Dar scena s-a repetat. Acum s-a obișnuit, iar sumele economisite astfel le pune deoparte pentru Dumnezeu. Așa s-a strâns o mare parte din suma donată.

Ce înseamnă să fii gata? Să strângi în fiecare zi ceea ce pare să fie în plus. Să strângi acum pentru o perioadă când trebuie să oferi. Poate că altcineva s-ar fi gândit să cheltuiască mai mult. Însă această soră a văzut oportunitatea de a-și strânge o comoară în cer.

Petru

Lucrarea Domnului Hristos se apropia de sfârșit. Cina specială de Paște fusese servită împreună cu ucenicii. Picioarele lui Petru fuseseră spălate. El și ceilalți apostoli, cu excepția lui Iuda, fuseseră declarați curați. Acesta este contextul în care este făcută declarația: „Doamne, (...) cu Tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte” (Luca 22:33). Și, după toate aparențele, așa trebuia să fie. Însă Isus i-a răspuns: „Petre, îți spun că nu va cânta astăzi cocoșul până te vei lepăda de trei ori că nu Mă cunoști” (v. 34). Ce contrast! Petru spune că este gata, iar Isus îi spune că în aceeași zi se va lepăda de El de trei ori.

Petru a fost lângă Domnul Isus. A stat și a învățat de la El. A făcut lucrare misionară. A avut rezultate mari. A declarat în fața celorlalți că este gata. Și n-a fost așa. Nu ești gata pentru că te-ai hotărât și faci o declarație. Nu ești gata pentru că lucrezi pentru Hristos. Nu ești gata pentru că ai unele rezultate. Nu ești gata pentru că te-ai hotărât să vrei să fii gata.

„Când Petru spunea că-L va urma pe Domnul său chiar și la închisoare și la moarte, așa se și gândea să facă; dar el nu se cunoștea pe sine. În ascunzișurile inimii lui erau elemente de răutate, pe care împrejurările urmau să le scoată în evidență. Dacă el nu-și dădea seama de pericolul în care se afla, lucrurile acestea puteau să-l ducă la ruină veșnică. Mântuitorul a văzut în el o iubire de sine și o siguranță care urmau să copleșească până și iubirea pentru Hristos. În experiența lui se manifestaseră multă slăbiciune, multe păcate nerăstignite, un duh de nepăsare, un temperament nesfințit și o intrare necugetată în ispită. Avertismentele pline de gravitate ale lui Hristos erau o invitație la cercetarea inimii.”²

Când privim la sfârșitul vieții lui Petru vedem un alt om. „Ucenicul odinioară atât de nepregătit să vadă crucea a considerat că este o bucurie să-și dea viața pentru Evanghelie, simțind numai că, pentru el, care-L tăgăduise pe Domnul, era o onoare prea mare să moară în același fel în care murise Învățătorul său.”³

Isus este Vița

Care este secretul? Cum poți să fii gata? Ce a înțeles Petru și ce s-a schimbat în viața lui? Secretul îl găsim în învățăturile pe care Domnul Hristos le-a dat ucenicilor în seara aceea în drum spre Ghetsemani, la poalele Muntelui Măslinilor.

„«Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele», a zis Hristos către ucenici. Cu toate că avea să fie despărțit de ei, unirea spirituală cu El rămânea neschimbată. Legătura care este între mlădiță și viță, a zis El, reprezintă legăturile voastre cu Mine. Altoiul este înfipt în vița cea vie și apoi crește în tulpină, legându-se fibră cu fibră și nervură cu nervură. Viața viței devine viața mlădiței. Tot așa și sufletul care era mort în nelegiuiri și păcate primește viață prin legătura cu Hristos. Legătura cu El se face prin credința în El ca Mântuitor personal. Păcătosul își unește slăbiciunea cu tăria lui Hristos, goliciunea sa cu plinătatea lui Hristos, nimicnicia sa cu puterea dăinuitoare a lui Hristos. El are gândul lui Hristos. Natura omenească a lui Hristos a atins natura noastră omenească și natura noastră omenească a atins divinitatea. În felul acesta, cu ajutorul Duhului Sfânt, omul ajunge să primească natura dumnezeiască. El este primit în Cel Preaiubit.

Această unire cu Hristos, odată realizată, trebuie păstrată. Hristos a zis: «Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu

puteți aduce rod dacă nu rămâneți în Mine.» Aceasta nu este o atingere întâmplătoare și nici o legătură din când în când. Mlădița ajunge parte integrantă din viață. Revărsarea de viață, tărie și putere de rodire de la rădăcina la ramuri nu este împiedicată de nimic și curge neîntrerupt. Despărțită de viță, mlădița nu poate să trăiască. Nici voi, a zis Iisus, nu puteți trăi despărțiți de Mine. Viața pe care ați primit-o de la Mine nu poate fi păstrată decât printr-o legătură neîntreruptă. Fără Mine nu puteți birui niciun păcat și nu puteți să vă împotriviți niciunei ispite.

«Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi.» A rămâne în Hristos înseamnă a primi fără încetare Duhul Lui și a trăi o viață de supunere fără rezerve în slujba Lui. Canalul de legătură între om și Dumnezeu trebuie să fie deschis continuu. După cum mlădița trage neîntrerupt seva din vița-de-vie, tot astfel și noi trebu-

ie să ne prindem de Isus și să primim de la El, prin credință, tăria și desăvârșirea Lui de caracter.”⁴

A fi gata

Domnul Hristos, în parabola celor zece fecioare, prezintă cinci fecioare care aveau untdelemn de rezervă. Când a venit mirele, „cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa” (Matei 25:10). Au strâns untdelemn de rezervă și acum erau gata.

Într-o altă ocazie, Domnul Hristos le îndreaptă ucenicilor atenția spre cei care erau gata și la care ei nu se gândiseră. „Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș” (Ioan 4:35).

Harul pe care Cerul ni l-a acordat a fost plătit așa de scump. Tot Cerul este interesat de salvarea noastră. Acceptarea harului în viața noastră ne va transforma, ne va schimba și ne va ajuta să fim gata pentru marele eveniment al revenirii Domnului

Hristos. Căci harul este puterea lui Dumnezeu. ■

¹ Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, p. 15.

² Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, 2008, p. 642.

³ Ellen G. White, *Educație*, 2012, p. 80.

⁴ Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, 2008, pp. 644, 645.

ÎNTREBĂRI PENTRU meditație și discuție

- 1 Ce înseamnă să fii gata?
- 2 Ce este cercetarea de sine?
- 3 Care sunt rezultatele, dacă ești „în viță” (Ioan 15:12-13,17)?

Ziua Porților Deschise

- 24 de ore
- 20% reducere*

evs
editura viață și sănătate

20 noiembrie 2017

comenzi@viatasisanatate.ro
www.viatasisanatate.ro
021 323 00 20 • 0740 10 10 34
0787 52 37 12

* Excepție fac Biblia de studiu și Imnurile Creștine, care au reducere 10%. Nu sunt incluse în ofertă cărțile din proiectul *Cartea Anului*.

Livrare gratuită pentru comenzi de minimum 90 de lei prin Poșta Română, respectiv 150 de lei prin curierat rapid.

Darul Sacrificiului Anual

Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8:9).

Dacă veți întreba pe cineva care a fost scânteia care a aprins focul Reformei în Germania – iar de aici a cuprins întreaga Europă și l-a determinat pe Martin Luther să afișeze cele 95 de teze pe ușa bisericii din Wittenberg – răspunsul imediat ar putea fi: banii. Era o perioadă în care banii dominau nu doar viața socială și economică, ci și pe cea religioasă.

În această Săptămână de Rugăciune redescoperim cel mai prețios aspect al existenței și al mântuirii noastre: harul nemeritat al lui Dumnezeu și roadele pe care acesta le produce în viața credincioșilor.

Conceptul de *har* domină întreaga Biblie. Totuși, atunci când vorbim despre acest dar prețios al lui Dumnezeu, gândul ni se duce imediat la Pavel. 2 Corinteni 8:9 cuprinde unul dintre cele mai profunde gânduri despre harul lui Dumnezeu exprimate de apostol. Să nu uităm însă contextul în care Pavel transmite acest adevăr. Două capitole din cea de-a doua epistolă către cei din Corint sunt dedicate strângerii de ajutoare pentru credincioșii din Ierusalim. Întregul paragraf prezintă proiectul unui dar special inițiat și organizat de către Pavel; totuși, nu întâlnim în niciunul dintre aceste versete cuvântul *bani*, deși cu toții cunoaștem că darul a fost exprimat tocmai în acest mod. În schimb, un alt cuvânt domină cele două capitole: cuvântul *har*.

Datorită harului lui Dumnezeu, bisericile din Macedonia pot participa la această strângere de ajutoare, pot dăruia de bunăvoie, cu bucurie, „după puterea lor și chiar peste puterile lor” (2 Corinteni 8:3).

Pentru apostolul Pavel, fundamentul dăruirii după voia lui Dum-

nezeu nu poate fi altceva decât harul Său. De aceea, el nu este preocupat în primul rând de mărimea darului, ci de roadele harului lui Dumnezeu, manifestate în viața credincioșilor. Ei erau gata să dăruiască pentru că bucuria harului lui Dumnezeu a umplut inimile lor. Macedonenii au văzut în iubirea lui Dumnezeu și în harul manifestat la Golgota pe adevăratul Dăruitor și voiau să-și exprime recunoștința. Pentru ei, dăruirea nu era un mijloc pentru a arăta cât de mult fac ei pentru Dumnezeu, ci cât de mult a făcut Dumnezeu pentru ei.

Același adevăr îl exprimă și scriitoarea Ellen White: „Dragostea exprimată la Calvar trebuie reafirmată, reconsiderată și răspândită în toate bisericile noastre. Vom face noi tot ce putem pentru a da forță principiilor pe care Hristos le-a adus în această lume? Vom lupta pentru a iniția și pentru a eficientiza acțiunile de binefacere care sunt necesare acum, fără întârziere? Stând în fața crucii și văzându-L pe Prințul cerului murind pentru voi, puteți să vă închideți inima și să spuneți: Nu, nu am nimic de oferit?”¹

Săptămâna de Rugăciune constituie o ocazie unică, în care Biserica din întreaga lume este adunată în jurul aceluiași mesaj, iar închinarea capătă valențe noi prin rugăciunile înălțate și experiențele trăite. Mesajul din acest an ne îndreaptă privirile spre Golgota, locul unde harul lui Dumnezeu s-a revărsat asupra întregii omeniri din abundență, iar acest har continuă să aducă roade pentru veșnicie. La Golgota, Isus Hristos a devenit sărac, nu a beneficiat de propriul Său har, pentru ca în acest mod să ne îmbogățească pe noi. Un mod practic de exprimare a recunoștinței față de bogăția harului Său este să arătăm acest lucru tocmai acum, urmând exemplul celor din Macedonia.

Darul Săptămânii de Rugăciune a fost introdus pentru prima oară în

anul 1922, în timpul recesiunii economice, și a constituit un dar mondial pentru susținerea misiunilor din întreaga lume. Lipsa mijloacelor financiare pune în pericol menținerea lor în câmpurile misionare. După aproape o sută de ani de la acel eveniment, Biserica Adventistă mondială continuă să răspândească Evanghelia în întreaga lume, iar darul din această săptămână are rolul de a susține această lucrare.

La început a fost un dar al sacrificiului, asemenea darului oferit de credincioșii din Macedonia. Credem că a sosit din nou timpul ca acest dar să nu fie doar unul obișnuit, ci unul cu totul special, unul al sacrificiului, pentru ca în acest mod să poată arăta spre marele sacrificiu de la Golgota.

Prin darul adunat de la credincioșii veniți dintre neamuri, un dar universal, Pavel dorea să întărească unitatea bisericii, să-i apropie pe cei din Ierusalim de cei ce erau mai departe, nu doar geografic, dar și cultural.

Avem un mesaj comun în această Săptămână de Rugăciune, dar și un dar global, care susține misiunea mondială, și prin darul nostru suntem uniți în efortul ca Evanghelia să ajungă la fiecare popor, grup etnic sau limbă.

Credincioșii din Macedonia au dorit, l-au rugat pe apostolul Pavel „cu mari stăruințe” să nu fie excluși de la acest privilegiu. Astăzi nu ne exclude nimeni, doar noi singuri ne putem reține. Fie ca exemplul celor din Macedonia, curajul reformatoilor și sacrificiul pionierilor adventiști să ne inspire la dorința de a manifesta harul lui Dumnezeu prin darul oferit. În acest mod, binecuvântarea lui Dumnezeu nu întârzie să coboare asupra bisericii Sale, așa cum s-a întâmplat și în vechime: „Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună” (2 Corinteni 9:8). ■

¹ Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 16.

Ioan Câmpian Tătar, directorul departamentelor Publicații, Spiritul Profetic și Administrarea Creștină a Vieții, Diviziunea Intereuropeană (EUD)

Cunoașterea Evangheliei

Philipp Melanchthon, un coleg reformator de-al lui Martin Luther și un iubitor al păcii și al consensului, a fost întrebat odată de prietenii lui de ce îi era atât de devotat lui Luther, un om mare, dar care putea fi uneori îndărătnic, autoritar și nepoliticos. Melanchthon, el însuși un mare învățat din perioada Reformei, a răspuns simplu și concis:

— De la el am aflat Evanghelia!

Prin influența lui Luther și a Reformei, „Evanghelia” a revenit la începutul erei moderne în centrul credinței creștine. Conform apostolului Pavel, ea este mesajul prin care lucrează „puterea lui Dumnezeu” „pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1:16).

Definiția aceasta oferită de apostol conține cinci termeni de o importanță deosebită:

Evanghelia

Cuvântul „Evanghelie” înseamnă „veste bună”, „știre îmbucurătoare”, „mesaj de victorie”. Ea este „Evanghelia lui Dumnezeu” (Romani 1:1) pentru că vine de la El și este despre El. Dar este și „Evanghelia lui Hristos” (Romani 15:19), pentru că este vestea despre misiunea, jertfa și moartea ispășitoare a lui Isus din Nazaret, Mesia cel divin, în locul omului. De asemenea, ea vorbește despre victoria Sa asupra morții, despre mijlocirea Sa înaintea lui Dumnezeu pentru poporul Său care trăiește încă și se luptă în lumea aceasta, dar și despre revenirea Sa viitoare pentru a-Și încheia lucrarea. Evanghelia conține vestea consolatoare că, după mântuirea prezentă

într-o lume nemântuită, Hristos Se va întoarce ca să schimbe lumea întregă.

Evanghelia ne oferă soluția la o problemă umană fundamentală: „Pentru păcatul și mizeria pământului, Evanghelia este singurul antidot.”¹

Puterea lui Dumnezeu

Evanghelia posedă putere creatoare pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvintele oamenilor nu dețin putere creatoare. Ele sunt în general „vorbe goale”. Însă atunci când Dumnezeu rostește un cuvânt, ceea ce poruncește ia ființă. Când rostește vestea bună, oricine crede primește mântuirea.

Mântuirea

Mântuirea nu are loc ca urmare a speculației filosofice, a teoremelor sau înțelepciunii obținute din cărți. Izbăvirea omului de nefericirea adusă de vinovăție și de scurtimea vieții nu are loc prin pledoaria umană, ci prin acțiunea divină și prin achitarea divină. Are loc în urma unui „minunat

negoț”², în urma unui schimb sau a unei înlocuiri uimitoare.

La cruce, „Dumnezeu... în Hristos (2 Corinteni 5:19) a făcut schimb de locuri cu omenirea. El a luat asupra Sa judecata care ar fi trebuit executată în dreptul păcătoșului: „Judecătorul, judecat în locul nostru.”³ A luat asupra Sa pedeapsa noastră și ne oferă neprihănirea Sa (versetul 21); S-a făcut slab și ne oferă puterea Sa (2 Corinteni 12:9); S-a făcut sărac pentru noi și ne oferă abundența Sa (2 Corinteni 8:9); a dat slava pe mizerie, a dat bucuria pe suferință și a dat chipul lui Dumnezeu pe chipul de rob (Filipeni 2:7) pentru ca noi, care nu avem „nimic”, să stăpânim „toate lucrurile” (2 Corinteni 6:10).⁴

Fiecăruia

Vestea extraordinară a Evangheliei nu este valabilă numai pentru o anumită națiune, pentru cei de un anumit sex sau de un anumit statut social, ci este valabilă pentru fiecare om.

„De la el am aflat Evanghelia!”

—PHILIPP MELANCHTHON

În urma experienței din Damasc, apostolul Pavel, care se putea lăuda cu descendența sa iudaică și cu neprihănirea sa fariseică (Filipeni 3:4-6), s-a împrietenit cu popoarele păgâne, din care făceau parte mulți creștini. Ei erau „bucuria și cununa” sa (Filipeni 4:1). Pentru el, suferința și moartea Domnului Hristos „pentru toți” (1 Timotei 2:6) elimina orice prejudecăți etnice, sociale și de gen (Galateni 3:26-28). Evanghelia dărâmă toate barierele și aduce la existență o comunitate supranațională.

În Hristos, oameni diferiți, proveniți din medii diverse, cu o educație și cu o experiență de viață diferite, formează „familia Dei”, familia lui Dumnezeu: „Hristos sfărâmă zidurile despărțitoare, prejudecățile naționale care îi deosebesc pe oameni și vestește iubire pentru toată familia omenescă.”⁵ Toți oamenii devin „copii ai lui Dumnezeu”. Domnul Hristos realizează această unire în plan orizontal, dar realizează și conexiunea pe verticală: unește omenirea cu Dumnezeu prin moartea Sa mântuitoare. Cum anume?

Prin credința în Hristos

Când vorbește despre credință, Pavel nu se referă la o presupunere, sau o ipoteză, nici la asentimentul față de o anume declarație. În Scriptură (la data aceea, Vechiul Testament) a crede înseamnă „a se prinde ferm de...”, a apuca, a fi credincios.⁶ În Noul Testament, a crede înseamnă a avea încredere, a fi credincios. Noi primim mântuirea (iertarea de păcate, acceptarea

de către Dumnezeu, înnoirea vieții și răscumpărarea finală) prin încrederea în promisiunea mântuirii făcute de Domnul Hristos, atașându-ne ferm de ea și rămânând credincioși până la sfârșit. Ceea ce-i mântuiește pe cei răi, sau păcătoși, nu sunt performanțele lor religioase (faptele), ci încrederea lor în Dumnezeu care îi declară neprihăniți în Hristos (Romani 4:5). Îndreptățirea păcătoșilor, cu alte cuvinte declararea lor ca fiind drepti înaintea tronului milei al lui Dumnezeu, are loc doar prin credință, fără faptele Legii (Galateni 2:16).

Biserica socotea că păstrase bine această Evanghelie de-a lungul secolelor și că o interpreta corespunzător. Mulți credeau că-l înțelegeau bine pe Pavel, dar pierduseră din vedere esența mesajului său. Un fel de „neprihănire nevinovată prin fapte”⁷ ajunsese să domine creștinătatea și transformase propovăduirea apostolică despre har într-o religie subtilă a faptelor. Sub influența legalismului sinagogilor, a învățăturilor eleniste despre virtute și a dreptului roman, achitarea păcătosului prin har a fost substituită cu o „caznă”⁸ indispensabilă, în care căutătorii mântuirii nu știau niciodată dacă făcuseră suficient pentru a merita mântuirea. Existau unele voci discordante, dar fie nu au reușit să se facă bine înțelese, fie au fost ignorate.

Apoi a venit marea descoperire a mesajului apostolic prin Reforma din secolul al XVI-lea, când cuvintele lui Pavel: „Cel neprihănit va trăi prin credință” (Romani 1:17) au început să răspândească iarăși lumină și când creștinătatea a devenit încă o dată con-

știentă că „singura slavă a creștinilor se găsește doar în Isus Hristos”.⁹ ■

¹ Ellen G. White, *Divina vindecare*, ed. 2014, p. 124.

² Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2003), vol. 7, p. 25.

³ Karl Barth, *Church Dogmatics* (Edinburgh: T&T Clark, 2009), vol. IV.1, p. 211.

⁴ Horst Pohlmann, *Abriss der Dogmatik* (Gütersloh: Gütersloher Verlag, 1975), p. 185.

⁵ Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p.

⁶ Rolf Luther, *Neutestamentliches Wörterbuch* (Hamburg: Furche Verlag, 1963), p. 95.

⁷ Barth, p. 523.

⁸ Tertullian, *De paenitentia*, 6.

⁹ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2004), vol. 13, p. 570.

ÎNTREBĂRI PENTRU meditație și discuție

- 1 Ce schimbări a produs Evanghelia în viața ta?
- 2 Cum le putem arăta celor cu o gândire științifică nevoia lor după Evanghelie?
- 3 Ce efect are mesajul îndreptării doar prin credință pentru sufletul tău?
- 4 Ce element al Evangheliei le atrage atenția tinerilor și adulților asupra importanței credinței creștine?

Doctrina îndreptării doar prin credință reprezintă „sanctuarul Reformei”.¹ Când a înțeles promisiunea uimitoare a îndreptării păcătosului prin încrederea în Hristos cel răstignit, reformatorul Martin Luther s-a simțit ca și cum ar fi intrat în paradis!

În anii când fusese călugăr, preot și profesor de teologie, el se străduise să înțeleagă afirmația lui Pavel: „În ea [Evanghelie] se descoperă dreptatea lui Dumnezeu” (Romani 1:17; ediția Dumitru Cornilescu revizuită, EDCR). Gândurile lui au gravitat zi și noapte în jurul acestei afirmații. Și, după cum povestește chiar el, ura expresia „dreptatea lui Dumnezeu” pentru că o interpreta filosofic, potrivit părinților și învățaților bisericii, în sensul de dreptate pe care Dumnezeu o cere, dar pe care păcătoșii nu o pot genera și, ca atare, cad sub judecata lui Dumnezeu.

Descoperirea din turn

În 1545, cu un an înainte de moartea sa, fostul călugăr augustinian și reformatorul de mai târziu, a rememorat încă o dată punctul de turnură al vieții, credinței și practicii sale. Acela fusese momentul în care a început să înțeleagă că „dreptatea lui Dumnezeu” nu este o cerință, ci un dar: este dreptatea pasivă pe care Dumnezeu i-o atribuie oricui crede în Hristos. Potrivit relatării sale, el și-a dat seama de acest fapt în chilia din turnul Mănăstirii Negre din Wittenberg: „Duhul Sfânt mi-a descoperit Scripturile în acel turn.”²

Dreptatea în Biblie

„Izbăvește-mă în dreptatea Ta” (Psalmii 31:1). În Vechiul Testament, dreptatea lui Dumnezeu apărea deja

Temeiul mântuirii noastre

ca dreptate care îi salvează pe păcătoși. Avraam, la primirea făgăduinței cu privire la descendenții săi (Geneza 15:5), nu era un „supraom”, ci un păcătos ca noi toți. El a crezut făgăduința lui Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire (versetul 6). Aceasta înseamnă că Dumnezeu l-a considerat pe Avraam drept pentru că a crezut. După cum „cel rău” în Biblie nu este echivalentul ateului din lumea modernă, ci înseamnă „cel păcătos” în sens general (Psalmii 1:1; Proverbele 11:31), tot la fel „cel neprihănit” nu este „cel fără prihană”, ci cel care are credință (vezi Habacuc 2:4). Aceasta i-a permis apostolului Pavel să afirme că și sub vechiul legământ oamenii erau socotiți neprihăniți prin credință, nu prin fapte (Romani 4:6-8). Numai Dumnezeu poate socoti un om neprihănit: „Domnul, [este] Neprihănirea noastră” (Ieremia 23:6).

În Biblie, dreptatea este un termen religios, nu unul moral sau po-

litic. Oamenii care respectă legile statale și guvernamentale, care urmează regula legii, nu sunt o raritate în lumea aceasta. Însă omul care pretinde a fi drept înaintea lui Dumnezeu cade pradă unei erori fatale, întrucât iată ce spune psalmistul în Vechiul Testament: „Niciun om viu nu este fără prihană” înaintea lui Dumnezeu (Psalmii 143:2).

Cine dorește să devină drept înaintea lui Dumnezeu are nevoie de dreptatea lui Dumnezeu. De aceea cere psalmistul: „Izbăvește-mă/Scapă-mă în dreptatea Ta” (Psalmii 31:3; 71:2). Dreptatea aceasta este în primul rând o dreptate răscumpărătoare, este mântuire, nu dreptate purtativă.

Din perspectiva Noului Testament, aceasta înseamnă că Dumnezeu care Își asumă vina și judecata meritată de lumea păcătoasă (Ioan 1:29) plătește pentru această vină prin judecata care îl condamnă la moartea pe cruce pe Fiul Său drept și fără pă-

„Dintr-odată am simțit că m-am născut din nou și că am intrat în paradis prin porțile deschise.”

—MARTIN LUTHER

cat. Datorită acestei jertfe, El poate să-i ierte pe cei nedrepti, să-i accepte și să genereze în ei o nouă gândire și o nouă viață și să le dea speranța într-o lume nouă și dreaptă (2 Petru 3:13). Doar cei care resping acest dar vor cădea sub condamnare pentru fără-delegile pe care le-au comis personal (Evrei 10:29,30).

N-au cunoscut

„Întrucât [israeliții] n-au cunoscut dreptatea lui Dumnezeu” (Romani 10:3; EDCR), profeții din Vechiul Testament au susținut clar că nevoia de mântuire a omului nu poate fi suplinită prin virtutea proprie (Isaia 64:5). Pentru a fi mântuit, omul are nevoie de dreptatea lui Dumnezeu – de iertarea Sa și de acceptarea Sa plină de îndurare. Adevărul acesta și-a pierdut claritatea în secolele de după încheierea perioadei veterotestamentare.

În acea perioadă, învățăturile orale menite a interpreta textele biblice au ajuns să fie considerate echivalentul Cuvântului descoperit al lui Dumnezeu. Fundamentul credinței îl constituia Scriptura plus tradiția orală. Legea, Tora, a fost suplimentată cu multe instrucțiuni de aplicare a ei, unele dintre ele ajungând chiar să o substituie (Matei 15:1-6) și să o altereze (Romani 9:31,32). Învățătura care trebuia să dea viață s-a transformat în calea către mântuire. Concepția aceasta greșită a condus la formalism religios (Matei 23:23) și chiar la aroganță religioasă (Luca 18:9-14) printre fariseii din vremea lui Isus.

Totuși cunoștința despre necesitatea harului lui Dumnezeu nu a dispărut complet, după cum putem observa în scrierile apocrife ale Vechiului Testament.³ Însă accentul cădea din ce în ce mai mult pe valoarea faptelor

personale, care se credea că ispășeau păcatele⁴ și că obțineau merite înaintea lui Dumnezeu.⁵

Viața devenea astfel un „jug de robie”, iar ținta fariseilor era „să-i impresioneze neîncetat pe toți cu evlaviază lor”, era „proslăvirea proprie”, crezând că „neprihănirea lor le dădea dreptul să intre în cer”.⁶

Oamenii pierduți și Dumnezeul iubitor

Isus a combătut această învățătură despre mântuire cu un „nu” clar. El a avut și a prezentat o concepție despre Dumnezeu și despre om fundamental diferită. El a sondat natura umană mai profund decât oricare dintre contemporanii Săi. Omul din inima căruia ies „gândurile rele” (Matei 15:19) nu este absolut deloc în stare să facă fapte bune înaintea lui Dumnezeu. El are nevoie de o convertire radicală și de credință în Evanghelie (Marcu 1:15). Iar odată deveniți ucenici, trebuie să rămânem permanent în relație cu Dumnezeu, pentru că înaintea Sa suntem întotdeauna „săraci în duh” (Matei 5:3). Faptele pe care le facem atunci când Îl urmăm pe Isus nu ne conferă niciun merit, ci reprezintă rodul natural al rămânerii în prezența Sa (Luca 17:10).

Dumnezeu, Tatăl nostru milostiv, îi iubește fără încetare pe copiii Săi pierduți; El îl iartă de fiecare dată pe cel penitent și îl primește înapoi cu bucurie (Luca 15:20-24). Noi, ucenicii Săi, am fost chemați să lucrăm. Dar răsplata pe care o primim pentru eforturile noastre nu este o datorie pe care o putem cere sau pretinde de la El, fiindcă El ne dă întotdeauna mai multe lucruri bune decât suntem demni să primim (Matei 20:15). Răsplata pe care ne-o dă Dumnezeu nu

reprezintă achitarea unei datorii, ci un dar în plus pe care ni-l oferă în bunătatea Sa.

Martin Luther a avut un avantaj față de oponentii săi: el a ajuns să cunoască acest adevăr și, mai mult, să îl pună în practică. În urma multor lupte cu sine, cu teologia timpului său și cu susținătorii ei, el a înțeles care trebuie să fie experiența fundamentala a creștinului: „Dreptatea înseamnă să-L recunoști pe Hristos.”⁷ ■

¹ Wilhelm Dantine, *Die Gerechtmachung des Gottlosen* (Munich: Christian Kaiser Verlag, 1959), p. 248.

² Martin Luther, *Tischreden*, 3, 3232c.

³ Baruch 2:19,27.

⁴ Tobit 12:9.

⁵ H. L. Strack și P. Billerbeck, *Kommentar zum Neuen Testament aus Talmud und Midrasch* (Munich; Beck, 1961), vol. IV/1, p. 491.

⁶ Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2015, pp. 164, 261, 351, 523.

⁷ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2005), vol. 31/II, p. 439.

ÎNTREBĂRI PENTRU meditație și discuție

1 Care este diferența dintre concepția populară despre dreptate și concepția biblică despre „dreptatea lui Dumnezeu”?

2 De ce este mai importantă dreptatea lui Dumnezeu decât dreptatea lumii? Cum le putem explica acest lucru contemporanilor noștri, fie ei tineri sau adulți?

3 Prin ce se deosebea concepția lui Isus despre Dumnezeu și despre om de concepția contemporanilor Săi? Prin ce se deosebește de concepția contemporanilor noștri?

Credința singură ne îndreptățește, însă credința nu rămâne singură.

După mărturia cutezătoare dată de Martin Luther înaintea împăratului, prinților și teologilor pe 18 aprilie 1521, când a refuzat să retracteze, cei din anturajul spaniol al împăratului au strigat:

— La foc cu el!

Luther a ridicat brațele și a strigat:

— Am trecut prin foc, am trecut prin foc!

Cum arată îndreptățirea prin credință

„Iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).

Acest eveniment dramatic din istoria Reformei ne oferă o ilustrație practică a îndreptățirii prin credință. Luther nu a fost achitat, dar a rămas ferm și curajos înaintea instanței. Și noi putem sta fermi înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu și putem fi achitați pe temeiul lucrării lui Hristos de mântuire. Prin credință, ne-am înfățișat deja la judecata personală și am trecut „din moarte la viață” (Ioan 5:24).

Între judecățile oamenilor și judecata lui Dumnezeu există totuși o mare diferență: judecătorul uman nu poate decât să achite, pe când Judecătorul divin este capabil să creeze din nou. Achitarea oferită de Dumnezeu este o judecată creatoare, care transformă omul firesc într-un om spiritual: credinciosului i se face după credința lui! Odată îndreptățit, el duce o viață dreaptă. Amândouă aspectele luate împreună înseamnă pentru reformatori „îndreptățire în sensul deplin al cuvântului”.¹

Neprihănirea: o chestiune practică

Mai urmează ceva după îndreptățire?

Noi numim astăzi aceste două aspecte „îndreptățire” (iertarea păcatelor) și, respectiv, „sfințire” (înfrângerea păcatelor). Ellen White afirmă că viața creștinului trebuie să fie o viață „de credință, de victorie, de bucurie în Dumnezeu”.² Creștinul intră în mod miraculos într-o viață nouă.³

Prin credință, Îl primim pe Isus și ne supunem domniei divine. Hristos și Duhul Sfânt ne dau o viață spirituală dinamică. Viața aceasta reprezintă rodul și dovada mântuirii primite. Ea este trăită pentru slava lui Dumnezeu și pentru binele altora, deoarece credința este, în definiția reformativului, „o lucrare a lui Dumnezeu în noi, care ne transformă și ne permite să ne naștem din nou din Dumnezeu (Ioan 1:13)”.

Credința „pune capăt vieții vechiului Adam și ne schimbă inima, curajul, gândirea și toate capacitățile, aducând împreună cu ea Duhul Sfânt. Credința are în ea ceva viu, activ, puternic, astfel încât ne este imposibil să nu facem binele tot timpul.

De asemenea, nu se pune întrebarea dacă trebuie săvârșite fapte bune, căci înainte să fie pusă întrebarea, credința a săvârșit deja binele și continuă să îl săvârșească.”⁴

O viață care să-l aducă onoare lui Dumnezeu

„Tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Romani 6:4).

Viața aceasta nouă este o consecință a mântuirii primite prin credință și este necesară pentru credibilitatea creștinului. În lucrarea Sa de mântuire, Dumnezeu nu urmărește numai iertarea, ci și transformarea.

Dacă îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu are loc în momentul în care ne punem credința în Isus, sfințirea este un proces care durează toată viața. Procesul acesta începe odată cu instalarea lui Hristos ca Domn al vieții noastre. El reprezintă, cum declară Luther, „începutul noii creații”.⁵ După ce îi îndreptățește pe credincioși în fața Legii, Hristos îi face în stare să trăiască, prin Duhul Sfânt, o viață zilnică de evlavie.

„Viața creștinului trebuie să fie o viață de credință, de victorie, de bucurie în Dumnezeu.”

—ELLEN G. WHITE

Dumnezeu acționează așa cum a acționat samariteanul milos, care l-a salvat pe iudeul jefuit și bătut. După cum samariteanul nu a stat pe gânduri dacă să-i ofere ajutor, tot la fel Dumnezeu nu ezită să-i iubească pe cei care trăiesc departe de El (Romani 5:8). Dorința Sa supremă este să-i salveze (versetul 10). Și după cum samariteanul a făcut tot ce era necesar și a plătit tot ce a fost nevoie pentru vindicarea celui rănit, tot la fel „Dumnezeu... în Hristos” a făcut și a plătit totul ca noi să putem fi împăcați cu El și să devenim oameni noi în El (vezi 2 Corinteni 5:17,19,21).

Dar, la fel ca victima, și păcătoșii au nevoie de timp ca să se vindece. Ei au nevoie să crească (2 Petru 3:18). Deși au fost iertați și au pășit într-o viață nouă, păcatul continuă să existe în ei (Romani 7:17) și în preajma lor (1 Ioan 5:19).

Prin lucrarea Duhului Sfânt, păcatul nu mai domnește în viața creștinilor. Păcatul este ținut în frâu (Galateni 5:16). Dar credincioșii nu sunt scutiți de lupta cu păcatul (versetul 13). Noi suntem chemați să ieșim victorioși în lupta aceasta (1 Ioan 2:1) și să fim conștienți că Dumnezeu nu ne iartă o singură dată, ci ne iartă de fiecare dată când regretăm fapta (versetul 1; Evrei 7:25).

Luther a explicat foarte interesant tensiunea aceasta dintre a fi drept înaintea lui Dumnezeu și a lupta cu păcatul din lume. Sfințirea are loc progresiv și se va încheia în ziua judecății: „Viața aceasta nu înseamnă să fii pios, ci să devii pios, nu înseamnă să fii sănătos, ci să devii sănătos, nu înseamnă să fii, ci să devii, nu este odihnă, ci activitate. Nu am ajuns încă

acolo, dar suntem pe drumul către acolo. Nu s-a spus și s-a făcut totul, ci totul este pe cale să se întâmple și este în curs de împlinire. Nu este scopul, ci calea.”⁶ Voia lui Dumnezeu este să fim „zi după zi mai sfinți”⁷

Idei similare găsim în scrierile lui Ellen White: Sfințirea este „lucrarea... unei vieți întregi”; este o experiență de o viață întreagă. Lupta cu păcatul este „o lucrare zilnică”, dar „credința” dă „victorie” chiar dacă lupta noastră cu păcatul nu se sfârșește niciodată cât trăim pe pământul acesta.⁸

Dragostea se vede din fapte

„Credința care lucrează prin dragoste” (Galateni 5:6).

Noi susținem că atât neprihănirea pe care o declară Dumnezeu, cât și viața nouă pe care o trăim noi depind de credința în Hristos. Pentru apostolul Pavel, credința aceasta se manifestă prin dragoste, iar dragostea se dovedește prin acțiune.

Pentru a explica ce primesc credincioșii prin darul îndreptării și sfințirii, îndreptățirea a fost comparată cu o bancnotă de 100 de dolari pe care o oferă un tată băiatului său. Băiatul nu trebuie să o păstreze pentru sine, ci să o schimbe în bancnote mai mici și să facă bine cu ele: aceasta este sfințirea. Sau cum explică Luther: „De ce să nu fac, deci, fără nicio rezervă, cu bucurie, din toată inima și cu râvnă, pentru un asemenea Tată care m-a copleșit cu aceste bogății neprețuite ale Sale, tot ce știu că-I place și că este bine primit în ochii Săi? De aceea, mă voi dărui aproapelui meu cum mă dăruiesc lui Hristos, așa cum Hristos mi S-a dăruit mie; și nu voi face în viața aceasta decât ceea ce

voi considera că este necesar, benefic și înțelept pentru aproapele meu, de vreme ce, prin credință, am din belșug din toate lucrurile în Hristos.”⁹ ■

¹ Paul Althaus, *Die Theologie Martin Luthers* (Gütersloh: Gütersloher Verlag, 1975), p. 205.

² Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 392.

³ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2006), vol. 39/I, p. 98.

⁴ Citat preluat din Heinrich Bornkamm, *Luthers Vorreden zur Bibel* (Frankfurt pe Main: Insel Verlag, 1983), p. 182.

⁵ Luther, p. 83.

⁶ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2003), vol. 7, p. 337.

⁷ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2006), vol. 40/II, p. 355.

⁸ Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 413; *Solii pentru tineret*, ed. 2003, p. 102; *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 387.

⁹ *First Principles of Reformation or The 95 Theses and the Three Primary Works of Dr. Martin Luther*, ed. Henry Wace and C. A. Buchheim (Londra: John Murray, 1883), p. 127.

ÎNTREBĂRI PENTRU meditație și discuție

- 1 Ce dar ne oferă Dumnezeu prin îndreptățire și, respectiv, prin sfințire?
- 2 Ce relație există între sfințire și lipsa păcatului?
- 3 În ce constă sfințirea în viața zilnică a creștinului?
- 4 Sfințirea nu este cauza mântuirii, dar este dovada necesară a ei. Discutați.

DOAR PRIN HAR

Bărbatul bolnav de 38 de ani de la scăldătoarea Betesda nu a fost vindecat pentru că ar fi meritat, ci pentru că Isus i-a văzut nevoia.

Poruncile lui Dumnezeu, o imagine a caracterului Său

Faptele bune sunt dovada autenticității credinței.

În preajma Reformei, lumea creștină era caracterizată de o religiozitate efervescentă. Oamenii erau în marea lor majoritate pioși și credincioși bisericii. Doar că pietatea lor era în general canalizată greșit. Lucrul acesta este recunoscut chiar și de istoriografia catolică: „Rugăciunea, viața și învățăturile erau foarte departe de Scriptură și de idealul apostolic.”¹

Viața religioasă era marcată frecvent de formalism și de rutină. În Cologne (Germania), de exemplu, erau oficiate zilnic liturghii cu sutele, dar nu se făcea nici măcar o rugăciune în limba locală, iar educația tinerilor era neglijată complet. Oamenii se îmbulzeau în mănăstiri pentru prosperitate pământească și spirituală. La data aceea, Germania avea o populație estimativă de 20 de milioane de locuitori, dintre care 1,5 milioane erau preoți și călugări. Credincioșii nu erau încurajați să citească Sfintele Scripturi, ci să facă pelerinaje (ca de exemplu pelerinajul la „Sfântul Veș-

mânt al lui Hristos” din Trèves, Germania) sau să admire numeroasele colecții de moaște. Frederick Înteleptul, elector de Saxonia, suveranul care domnea în regiunea unde trăia Luther, deținea o colecție de peste 19 000 de astfel de moaște,² printre care „fân din ieslea lui Isus”, „o creangă din rugul aprins” și „picături din laptele Maicii Domnului”. Autenticitatea acestor obiecte nu era niciodată pusă sub semnul întrebării.

Conflictul legat de indulgențe

Porunca lui Isus de a face fapte bune (Matei 5:16) a fost distorsionată într-un mod complet străin de Evanghelie. Când îi ierta pe oameni de păcate (Marcu 2:5; Ioan 8:11), Isus nu-i încărca cu o pedeapsă suplimentară, ci îi lăsa să plece în pace. Teologii medievali au transformat însă îndurarea Sa într-un sistem complex de canoane, orientat către fapte. Se spunea că ștergerea vinii putea fi obținută de la preot în timpul spovedaniei, dar că

erau totuși necesare anumite fapte care să compenseze păcatul (exista, din fericire, posibilitatea scutirii de faptele de penitență). Așa a apărut doctrina indulgențelor: ideea iertării pedepselor vremelnice meritate pentru păcat. Începând din Evul Mediu, indulgențele puteau fi cumpărate și pentru morții care se spunea că erau în purgatoriu. În afară de perioada de după Reformă, când vânzarea de indulgențe a fost sistată, doctrina romano-catolică a indulgențelor a continuat să existe până astăzi.³

Reforma a apărut din cauza controverselor pe tema legitimității acestor fapte de penitență și a vânzării de indulgențe. Având nevoie de fonduri pentru construirea Bazilicii „Sfântul Petru” din Roma, papii din vremea aceea au promovat indulgențele. A început să ia amploare astfel o „afacere scandalosă”⁴, scrie istoricul Bisericii Catolice, Joseph Lortz. Un predicator proeminent al indulgențelor era preotul dominican Johann Tetzel, care le promitea credincioșilor următoarele: „În clipa în care aurul răsună în cutie, sufletul salvat se urcă imediat în rai.”⁵

Aceasta a stârnit mânia tânărului profesor de teologie Martin Luther, din Wittenberg. Într-o scrisoare către arhiepiscopul Albrecht de Mainz, el a protestat față de această denaturare a doctrinei creștine: „Hristos nu a poruncit nicăieri propovăduirea indulgențelor, ci a stăruit pe propovăduirea Evangheliei.”⁶

Conform spuselor prietenului său, Philipp Melancthon, Luther a scris aceste rânduri pe 31 octombrie 1517 și a bătut în cuie pe poarta Bisericii Castel din Wittenberg (Germania) cele 95 de teze referitoare la indulgențe și la faptele de penitență.

„Creștinii trăiesc „sub Lege, dar fără Lege”.„

Prima teză a căzut ca o bombă: faptele nu constituie pedeapsa pentru păcat; pocăința este atitudinea permanentă a vieții creștinului; „Atunci când a spus «Pocăiți-vă», Domnul și Învățătorul nostru Isus Hristos a dorit ca viața întreagă a credincioșilor să fie o viață de pocăință.”⁷

„Păzește poruncile”

În „Tratatul despre faptele bune” (scris în 1520), reformatorul a arătat care ar trebui să fie faptele creștinilor. Faptele bune sunt doar acelea cerute de Dumnezeu, nu cele cerute de oameni. Dacă vrea cineva să afle ce fapte bune cere Dumnezeu, să asculte ce îi spune Hristos tânărului bogat: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile” (Matei 19:17).

Poruncile la care Se referă Isus sunt Cele Zece Porunci, nu canoanele și tradițiile bisericesti. Pentru păzirea lor, este nevoie de credința pe care o oferă Dumnezeu, pentru că ea ne dă puterea necesară. Fără Hristos, faptele sunt moarte.⁸ Credința din care nu izvorăsc fapte este doar o credință de fațadă: „Îmbinați credința cu faptele bune, astfel încât chintesența vieții creștine să se regăsească în amândouă.”⁹ Faptele bune reprezintă „semnul și sigiliul” autenticității credinței.¹⁰ Credința se manifestă prin dragoste, iar dragostea înseamnă respectarea poruncilor.¹¹

Prin urmare, creștinii trăiesc „sub Lege, dar fără Lege”¹²: „fără Lege”, fiindcă cei care cred în Hristos nu mai pot fi condamnați de Lege, și „sub Lege”, fiindcă ea rămâne validă pentru creștinii născuți din nou. Legea este necesară pentru recunoașterea păcatului (Romani 3:20) și pentru re-

canalizarea vieții (prin iluminarea și motivarea date de Duhul Sfânt) către voința lui Dumnezeu (Romani 8:4; Evrei 8:10).

Ellen White a scris la fel că Legea nu poate să ne mântuiască. Însă atunci când Dumnezeu scrie Legea în inimile noastre, creștinii pot și ar trebui să o îplinească.¹³

În criticile pe care le aducea „antinomienilor” (oponenților Legii) din rândurile adepților lui, reformatorul a deplâns la data aceea faptul că mulți dintre ei gustau doar din „dulcea Evanghelie”, în care îndreptățirea păcatului este mai importantă decât îndreptățirea păcătosului. El credea că avea să vină o vreme când oamenii aveau să se ghideze după propria judecată și să declare că nu există Dumnezeu.¹⁴

Dumnezeu a chemat poporul advent să avertizeze cu privire la acest pericol și să facă apel la credincioșia față de poruncile Sale. El ne-a îndreptățit „o solie specială”, o solie reformatoare de restaurare, protejare și respectare a Legii lui Dumnezeu. Ellen White a numit-o „ultima solie de avertizare a lumii”.¹⁵ ■

¹ Joseph Lortz și Ervin Iserloh, *Kleine Reformationsgeschichte* (Freiburg im Breisgau: Herder, 1969), p. 25.

² Roland Bainton, *Martin Luther*, ed. a IV-a (Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht, 1962), pp. 54–55.

³ *Katechismus der katholischen Kirche* (Munich: 1993), § 1494-1498.

⁴ Lortz și Iserloh, p. 41.

⁵ Martin Luther, teza nr. 27, citată de Ingetraut Ludolph in *Die 95 Thesen Martin Luthers* (Berlin: Evangelische Verlagsanstalt, 1976), p. 23.

⁶ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2002), vol. 1, p. 111.

⁷ Ludolph, p. 20.

⁸ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2003), vol. 6, pp. 204–205. Din nefericire, Luther s-a întors la tradiția bisericii când a considerat că a descoperit în Cele Zece Porunci elemente specifice timpului în care au fost date, afirmând că Sabatul este al evreilor, cu toate că el și-a avut originea la crearea lumii (Geneza 2:2,3). În același timp, a fost nevoit să admită că închinarea în ziua de duminică își are originea în tradiția bisericească (*Der große Katechismus* [Munich: Siebenstern, 1964], pp. 37–38).

⁹ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2003), vol. 12, p. 289.

¹⁰ *Ibid.*, vol. 10/III., pp. 225–226.

¹¹ Heinrich Bornkamm, *Luthers Vorreden zur Bibel* (Frankfurt pe Main: Insel Verlag, 1983), p. 179.

¹² Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2006), vol. 39/I, p. 433.

¹³ Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, ed. 2015, p. 376.

¹⁴ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition, Deutsche Bibel* (Stuttgart: Metzler, 2003), vol. 11/II, p. 117.

¹⁵ Ellen G. White, *Evanghelizare*, ed. 2008, p. 179.

ÎNTREBĂRI PENTRU meditație și discuție

- 1 De ce este important să cunoaștem norma de conduită creștină?
- 2 Ce însemnătate au în viața noastră poruncile lui Dumnezeu? Cum să fim „liberi de Lege” și totuși „liberi pentru Lege”?
- 3 Cum a preconizat Luther că aveau să fie oamenii în viitor? S-au adevărat temerile lui? Care este scopul poporului advent de astăzi?

APLICAȚIA „BIBLIA”

realizată de Societatea Biblică Interconfesională din România
în colaborare cu Societatea Biblică Americană

Este disponibilă în App Store și în Playstore.

Pentru descărcare rapidă introduceți:
Biblia Română – Romanian Bible.

Aplicația cuprinde:

- Textul Bibliei Cornilescu 2016 – cu ultimele actualizări.
- Textul Noului Testament Interconfesional, ediția 2010.

Această aplicație se descarcă gratuit!

Îndreptățirea prin credință astăzi

*Locul în care teologia se intersectează
cu practica*

Când își aduc aminte de doctrina îndreptățirii doar prin credință, creștinii cunosc o redeş-teptare și o reformă. Așa s-a întâmplat cu Martin Luther când și-a croit drum înapoi în timp până la apostolul Pavel („Pavel, Pavel al meu”), traversând peste o mie de ani de tradiție bisericească, și când, cu această „teză supremă”¹, a pus în mișcare Reforma din secolul al XVI-lea.

Pe 24 mai 1738, John Wesley a ascultat pe strada Aldersgate, din Londra, Prefața la Romani, scrisă de Luther, și a declanșat în Anglia o mișcare de redeş-teptare care a devenit „o epocă de seamă din istoria Angliei”²

La fel s-a întâmplat în 1888, cu ocazia sesiunii Conferinței Generale din Minneapolis, când s-a deschis un nou capitol hristocentric în istoria Bisericii Adventiste, odată cu meditația la neprihănirea lui Hristos. Efectul acestei schimbări de direcție a fost scrierea de către Ellen White a unor cărți centrate pe Hristos: *Calea către Hristos, Cugetări de pe Muntele Fericirilor, Parabolele Domnului Hristos și Viața lui Iisus*.

Pe de altă parte, perioadele în care creștinii au pus accent pe performanțele și meritele lor au fost întotdeauna perioade de declin. Încă din secolul al II-lea d.Hr., accentul pus de Pavel pe îndreptățirea doar prin credință nu a mai fost înțeles adecvat. În Evul Mediu, urmașii săi alcătuiau o minoritate, iar în preajma Reformei, predomina ideea că „dacă omul va face ce îi stă în putință, Dumnezeu va adăuga harul Său”. Ideea aceasta l-a consternat pe Luther și l-a determi-

nat să exclare în prelegerea sa despre Romani: „O, nechibzuiților!”³

Îndreptățirea păcătoșilor sau îndreptățirea lui Dumnezeu?

Aspectele acestea, privite din perspectiva vieții religioase actuale, par a fi prea puțin semnificative pentru noi:

În teologia modernă, doctrina despre îndreptățire are un rol auxiliar. Este considerată o polemică specifică unui anumit timp, îndreptată împotriva legalismului iudaizant din perioada apostolică. Ea apare în definitiv doar în două dintre epistolele pauline și ar avea prin urmare o valoare secundară pentru doctrina creștină despre mântuire. Este o doctrină pe cale de dispariție, deoarece, cum se spune, problema pentru care a fost formulată nu mai are relevanță astăzi.

O excepție de la lipsa actuală de interes se mai înregistrează exclusiv în zona măsurilor bisericești ecumenice,

unde „Declarația comună” din 1999 a Consiliului Pontifical pentru Promovarea Unității Creștine și a Federației Mondiale Luterane afirmă „un acord de principiu” asupra doctrinei despre îndreptățire, acord despre care Papa Benedict al XVI-lea a declarat că reprezintă „o bornă kilometrică pe drumul către unitatea creștină”⁴. De atunci încoace însă, s-a așternut tăcerea peste acest document, întrucât, în opinia multor analiști, el afirmă în cuvinte similare lucruri care continuă să fie înțelese diferit.

Oamenii în general, având o mentalitate secularizată, nu mai caută ca Luther un „Dumnezeu milostiv”, ci se întreabă dacă Dumnezeu există cu adevărat. Iar dacă există, atunci să dea socoteală de toată suferința și răul din lume!

Dar nu toți sunt atei militanți. Atitudinea prevalentă este mai degrabă una de „ateism practic”: ei nu-L combat pe Dumnezeu, ci doar Îl ignoră, pentru că trăiesc destul de bine și fără El.

„Unica soluție la această dilemă se găsește în Isus din Nazaret, «Omul absolut», a cărui viață, moarte și înviere garantează mântuirea noastră prezentă și viitoare.»

Provocarea noastră

Cum putem noi, creștinii, să-i abordăm pe acești oameni și cum le putem face cunoscută Evanghelia? Majoritatea nu au idee ce este păcatul, nici nu le trece prin minte că el este în primul rând o ofensă adusă lui Dumnezeu (Psalmii 51:5-11). Și nu știu că păcatul poate fi iertat (1 Ioan 2:2) și că satisfacția în viață depinde de o pace (Romani 5:1) și de o speranță (Tit 2:11-14) care nu se găsesc în lumea aceasta.

Oamenii nu par a avea spațiu în viața lor pentru Dumnezeu, dar resimt totuși vinovăția în plan orizontal: conflictul interpersonal, nedreptatea socială și politică, războaiele dintre națiuni și distrugerea naturii – însăși baza existenței noastre.

Predicarea creștină adventistă se poate cupla la această conștientizare de sine a oamenilor în mai multe moduri:

Noi recunoaștem că înstrăinarea de sine și de mediul în care trăim este determinată de înstrăinarea de Dăătorul vieții, de Creator. Verdictul apostolului este clar: „Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut” (Romani 3:11,12).

Experiența noastră confirmă declarația Scripturii: „Poate un etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ieremia 13:23).

Problema nu ține atât de mult de circumstanțe, cât de natura umană în sine, care nu se poate controla și care nu poate găsi o soluție pentru lumea

aceasta. Cum afirmă Isus și Pavel: „Din inimă ies gândurile rele” (Matei 15:19) și omul este „vândut rob păcatului” (Romani 7:14). Păcatul (la singular, ca stare) înseamnă în ultimă instanță a-I întoarce spatele lui Dumnezeu și la tot ce a creat El. Păcatul este concepția că noi am fi proprii noștri stăpâni. Atitudinea aceasta conduce la păcate (la plural, ca fapte rele individuale).

Ce este de făcut?

Unica soluție la această dilemă se găsește în Isus din Nazaret, „Omul absolut”, a cărui viață, moarte și înviere garantează mântuirea noastră prezentă și viitoare. El a trăit printre noi „în lume”, fără a fi totuși „din lume”. El este calea înapoi la Dumnezeu, pentru că, fiind Fiul lui Dumnezeu, este „descoperirea lui Dumnezeu” (vezi Ioan 14:6,9).

Dacă suntem onești, recunoaștem că aspirația oamenilor către o „lume mai bună” este o utopie. „Lumea perfectă” rămâne eluzivă, în pofida marilor progrese tehnologice (mă gândesc aici la energia nucleară, la explorarea spațiului, la domeniul digital al biților și byților). Păcătoșii nu sunt capabili să creeze o lume fără păcat! Pământul nou „în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3:13) poate fi promis și oferit doar de Dumnezeu; și poate atunci să fie așteptat și sperat de urmașii lui Hristos.

Realitățile acestea transformă doctrina creștină despre mântuire într-o opțiune mereu actuală și indispensabilă pentru semenii noștri lipsiți de ajutor și de speranță. Poporul advent este chemat să prezinte lumii acest mesaj actual: doar „în Hristos”

putem avea pace cu Dumnezeu și cu semenii noștri; doar dragostea Sa conferă sens vieții și ne însuflă speranța într-o lume în care domnește neprihănirea! Cum scria Ellen White: „Dintre toți cei ce poartă numele de creștini, adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să fie cei mai remarcabili în ce privește înălțarea lui Hristos în fața lumii.”⁵ ■

¹ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2004), vol. 21, p. 219.

² William Lecky, citat de Julius Roessle în *Johannes Wesley*, ed. a II-a. (Giessen; Brunnen, 1954), p. 24.

³ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2007), vol. 56, p. 274.

⁴ *ideaSpektrum* 46 (noiembrie 2005): 12.

⁵ Ellen G. White, *Evanghelizare*, ed. 2008, p. 150.

ÎNTREBĂRI PENTRU meditație și discuție

- 1 De ce sunt oamenii atât de dezinteresați de doctrina despre îndreptățirea păcătoșilor?
- 2 Ce trebuie să facă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pentru a cunoaște reдеșteptarea? Care este sarcina noastră în timpul de față?
- 3 Ce anume îți inspiră încredere și speranță în această lume care crede că se poate salva singură și care se află pe marginea prăpastiei?

Vara care nu se va sfârși niciodată

În așteptarea revenirii lui Isus

Reforma din secolul al XVI-lea este unul dintre evenimentele marcante ale istoriei lumii. Pentru istorici, ea reprezintă granița dintre epoca medievală și epoca modernă. Pentru protestanții credincioși (inclusiv pentru adventiști) însă, ea constituie intervenția divină. Creștinismul trebuia să se realinieze la standardul Cuvântului biblic, și nu la cel al tradițiilor omenești. Aceasta este în esență revoluția religioasă de proporții care a pus capăt „Evlui Mediu Întunecat”. Cum scrie Ellen White: „[Protestantismul stabilește] principiul că orice învățătură omenească trebuie subordonată Cuvântului lui Dumnezeu.”¹

„Vino, scumpă zi de apoi!”²

Acest principiu important a făcut din Martin Luther un reformator nu doar sub aspectul modului în care este omul îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, ci și sub aspectul reînvierii atitudinii primilor creștini față de ziua de apoi.³

Creștinii din Evul Mediu credeau în a doua venire a lui Hristos, doar că ea era pentru ei mai degrabă un motiv de frică. Neavând asigurarea mântuirii, sfârșitul părea o „zi de răzbunare și de groază”, scria Toma de Celano, când „judecătorul vine să facă dreptate cu asprime”. Dar Luther, pe baza studiului Bibliei, i-a redat așteptării sfârșitului bucuria creștină primară, prin recunoașterea faptului că speranța creștină este „mai bună” (Evrei 7:19), este „vie” (1 Petru 1:3) și este, prin urmare, „fericită” (Tit 2:13).

Nu este greu de înțeles de ce aștepta reformatorul cu atâta ardoare

izbăvirea în Hristos. Cu cât înainta în vârstă, cu atât și-o dorea mai mult. Promisiunea întoarcerii Sale era pentru el „o plăcută și îmbucurătoare predică”. Dacă ziua aceea nu avea să vină, ar fi preferat să nu se fi născut. Înțelegem atunci de ce I-a cerut el lui Dumnezeu un singur lucru de-a lungul vieții sale de luptă și suferință: „Ne-ai făgăduit ziua izbăvirii de orice rău. Să vină deci chiar în ceasul acesta, dacă este cu puțință, și pune capăt tuturor necazurilor noastre!”⁴

Prinși între promisiune și împlinirea ei

Viața creștinului în lumea aceasta, explica Luther, este plină de tensiuni. O tensiune este între „a avea” deja și „a nu avea” încă, între „a fi” deja și „a nu fi” încă. Creștinii posedă deja mântuirea prin credință, dar nu o posedă încă în mod efectiv. Ei sunt deja neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, dar încă mai trăiesc în lumea aceasta divizată și înstrăinată de Dumnezeu.

Dacă luăm în considerare principiul biblic „deja, dar nu încă”, înțelegem de ce aștepta Luther cu atâta dor și înflăcărare revenirea lui Hristos. Pentru că aceia care au asigurarea darului mântuirii pe baza credinței în Dumnezeu vor aștepta (atât timp cât rămân în Dumnezeu) cu interes viu și cu bucurie adâncă ziua aceea în care răscumpărarea personală se va transforma în răscumpărarea întregii lumi create. Cum scria Luther: „Ajută, Doamne, Dumnezeule scump, să vină curând fericita zi a viitorului Tău sfânt!”⁵

Semnele timpului – „o plăcută și îmbucurătoare predică”

Speranța reformatorului în revenirea lui Hristos a devenit tot mai puternică odată cu înaintarea în vârstă, pentru că se simțea în mod frecvent depășit în fața problemelor oamenilor și ale omenirii. Îi era tot mai clar că nici prinții și nici papa nu puteau rezolva problemele lumii: „Lumea este

„Viața creștinului în lumea aceasta – explica Luther – este plină de tensiuni.”

odrasla Diavolului... Nu poți nici să o ajuți, nici să o educi.” Nu o mai ajută „nici predicarea, nici ridicarea tonului, nici muștrarea, nici amenințarea și nici implorarea”. Ea este „taverna Diavolului”, semnul ei este „opusul Celor Zece Porunci” și, de aceea, este și rămâne „o peșteră de tâlhari”.

Singura care o poate ajuta este venirea lui Hristos, pentru că în ea, creștinii sunt „înconjurați de o mulțime de demoni”. Papa și împăratul își puneau speranța în politică, iar oamenii priveau la ei ca la niște „mântuitori”. Dar Luther le atrăgea atenția să-L aștepte pe „adevăratul Mântuitor”, care a dat promisiunea sigură a întoarcerii Sale.

Pentru a susține biserica Sa în această așteptare, Hristos a arătat către „semnele timpului”, inclusiv către dezastrele naturale și către războaie. Cel mai clar semn pentru Luther îl reprezentau pericolele majore de la data aceea, pericole încă relevante astăzi: declinul credinței în sânul creștinătății și conflictul dintre islamism și creștinism. El urmărea cu adâncă îngrijorare distanțarea bisericii papale de Evanghelie și valul expansiunii islamice, care pătrunsese deja în sud-estul Europei, și care, în 1529, ajunsese la porțile Vienei. De asemenea, un alt semn important al judecății viitoare era pentru el nerecunoștința adepților Reformei față de lumina primită: „Vreau să prorocesc cu privire la Germania; nu din stele, ci din teologie, proclam împotriva ei mânia lui Dumnezeu... Să ne rugăm și să nu-L disprețuim pe Dumnezeu și Cuvântul Său!”⁶

Din punctul lui de vedere, toate semnele sunt arătate spre încuraja-

rea credincioșilor și spre judecarea necredincioșilor. Cei din urmă încă mai au „eleganță” de a nu se îngrijora cu privire la ele, iar cei dintâi sunt probabil capabili să vadă în ele „mânia lui Dumnezeu”, care nu se va abate asupra lor, fiindcă Dumnezeu Își ocrotește poporul.

Reformatorul nu a vrut să precizeze câte semne ale timpului se împliniseră deja, dar era convins că „majoritatea [lor] avuseseră loc deja”, iar aceasta era pentru creștini un motiv de bucurie, în ciuda dezastrelor și strâmtorării. De bucuria aceasta are parte adevăratul interpret al Bibliei, căci „cititorii în stele și ghicitorii” (se referea probabil la astrologi și la mistici) vorbesc doar despre catastrofe. Doar creștinii înțeleg „frumosul și seninul cuvânt «izbăvirea voastră» (Luca 21:28)”. De aceea, revenirea lui Hristos trebuie privită prin ochii speranței creștine, nu prin ochii oamenilor secularizați.

Luther era de părere că acum creștinii sunt nevoiți să „înghită obida” și să bea „paharul amar”, dar că, după aceea, va veni „dulceața”. Din acest motiv îi cheamă Hristos pe cei din familia Sa să se ridice și să se bucure. Chiar dacă proclamarea Evangheliei nu este primită bine de majoritatea oamenilor, „mica turmă” o va aprofunda și va lucra și se va ruga, păstrând înaintea ochilor venirea lui Hristos, pentru că, așa cum nota Luther, „iarna a fost destul de lungă și ei vor să vină vara cea frumoasă, o vară care nu se va sfârși niciodată”.⁷ ■

¹ Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 166.

² Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition, Briefe* (Stuttgart: Metzler, 2002), vol. 9, p. 175.

³ Paul Althaus, *Die Theologie Martin Luthers*, ed. a IV-a (Gütersloh: Gütersloher Verlag, 1975), p. 351.

⁴ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2005), vol. 34/II, p. 466.

⁵ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition, Tischreden* (Stuttgart: Metzler, 2000), vol. 5, no. 5 777.

⁶ *Ibid.*, vol. 3, no. 3 711.

⁷ Luther, *Luthers Schriften*, vol. 34/II, p. 481.

ÎNTREBĂRI PENTRU meditație și discuție

1 Ce părere avea Martin Luther despre eforturile oamenilor de a obține mântuirea? Compară analiza sa cu concepțiile moderne despre mântuire.

2 Ce loc a ocupat a doua venire a lui Hristos în credința lui Luther?

3 Prin ce se deosebea modul în care aștepta Luther evenimentele finale de modul în care așteptau oamenii din Evul Mediu aceste evenimente?

4 Ce loc ocupă a doua venire a lui Hristos în viața ta?

Să prezentăm în mod distinct și clar acest subiect: meritele făpturii create nu pot să schimbe cu nimic nici statutul nostru înaintea lui Dumnezeu și nici darul pe care ni-l dă Dumnezeu. Dacă faptele și credința cumpără darul mântuirii pentru cineva, atunci Creatorul are o obligație față de făptura creată.

Aici există posibilitatea ca ideile false să fie acceptate ca fiind adevăr. Dacă vreun om este în stare să merite mântuirea prin ceva ce ar putea face el, atunci se află pe aceeași poziție pe care se află și catolicul ce face penitențe pentru păcatele lui. Astfel, mântuirea ar fi parțial ceva datorat nouă, ceva ce poate fi obținut ca o răsplată care ni se cuvine. Dar, dacă omul nu poate să merite mântuirea prin niciuna dintre faptele lui bune, atunci ea trebuie să fie în totalitate prin har, primită de omul păcătos pe temeiul faptului că o acceptă și crede în Isus. Ea este în totalitate un dar. Îndreptățirea prin credință este dincolo de orice controversă. Îndată ce este stabilit definitiv faptul că meritele câștigate de omul căzut prin faptele lui bune nu-i pot obține niciodată viața veșnică, orice controversă încetează.

Întru totul prin har

Lumina care mi-a fost dată de Dumnezeu pune acest subiect important mai presus de orice întrebare în mintea mea. Îndreptățirea este întru totul prin har și nu este obținută prin nicio faptă pe care o poate săvârși omul căzut. Acest lucru mi-a fost prezentat cu claritate. Dacă un om înstărit are bani și proprietăți și Îi aduce un dar Domnului, în mintea lui pot apărea idei false care strică darul, crezând că, datorită acestui dar, el merită favoarea lui Dumnezeu și că Domnul are obligația de a-l privi cu o bunăvoință deosebită.

Asigurarea mântuirii

*Harul divin să ne transforme
voința și faptele!*

de ELLEN G. WHITE

Acest subiect încă nu a fost prezentat suficient de mult și de clar. Domnul i-a încredințat omului bunurile Sale, pe care le cere înapoi, iar omul trebuie să I le dea atunci când Providența îi semnaleză acest fapt și când sunt cerute de dezvoltarea lucrării Sale. Domnul a dat inteligența. El a dat sănătatea și abilitatea de a aduna câștigurile pământești. El a creat lucrurile de pe pământ. El Își manifestă puterea divină de a face să crească toate bogățiile pământului. Acestea sunt roadele Sale, produse în ogrorul Lui. El a dat soarele, norii, ploaia, care fac vegetația să înflorească.

În calitate de slujitori ai lui Dumnezeu, voi adunați secerișul Său pentru a-l folosi în vederea împlinirii nevoilor voastre în mod judicios și păstrând echilibrul cu partea pe care o dăruieți pentru a împlini cerințele lui Dumnezeu. Asemenea lui David, puteți să spuneți: «Totul vine de la

Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem» (1 Cronici 29:14). Prin urmare, meritul făpturii create nu poate consta în faptul de a-I înapoia Domnului ce este al Său, deoarece a fost dintotdeauna dreptul Său să ceară ca bunurile Lui să fie folosite așa cum îndrumă providența Sa.

Pierderea privilegiilor oferite de Dumnezeu

Prin răzvrătire și prin apostazie, omul a pierdut favoarea lui Dumnezeu, și nu niște drepturi proprii, pentru că el nu putea să aibă nicio valoare, cu excepția celei acordate prin Fiul iubit al lui Dumnezeu. Această idee trebuie să fie înțeleasă. Omul a pierdut acele privilegii pe care Dumnezeu, în mila Sa, i le-a oferit ca pe un dar, ca pe o comoară încredințată spre a fi folosită pentru înaintarea lucrării Sale, pentru slava Sa și pentru binele făpturilor pe care le făcuse. În

clipa în care a refuzat să asculte de Legile Împărăției lui Dumnezeu, lucrarea mâinilor lui Dumnezeu a ajuns necredincioasă față de guvernarea lui Dumnezeu și s-a făcut într-un tot nevădnică de toate binecuvântările cu care o favorizase Dumnezeu.

Aceasta a fost poziția neamului omenesc după ce omul s-a despărțit de Dumnezeu prin păcătuire. După aceea, el nu a mai avut drept la nicio gură de aer, la nicio rază de soare sau la nicio firimitură de hrană. Omul nu a fost nimic, pentru că Dumnezeu l-a iubit atât de mult, încât l-a dăruit pe Fiul Său iubit, ca să sufere pedeapsa nelegiurii omului. Domnul Hristos s-a oferit să devină înlocuitorul și garantul omului, pentru că, prin harul Său fără egal, omul să poată avea încă o posibilitate de încercare – o a doua probă – în care experiența lui Adam și a Evei este o avertizare de a nu călca Legea lui Dumnezeu, așa cum au făcut-o ei. Atâta vreme cât se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu exprimate prin darul luminii soarelui și al hranei, partea omului

este să se închine înaintea lui Dumnezeu ca semn al recunoașterii pline de mulțumire a faptului că toate lucrurile vin de la Dumnezeu. Orice bun care îi este înapoiat lui Dumnezeu îi aparține de drept, pentru că El este cel care l-a dat.

Omul a călcat Legea lui Dumnezeu, iar prin Răscumpărătorul i-au fost date făgăduințe noi, făcute pe un temei diferit. Toate binecuvântările trebuie să vină printr-un Mijlocitor. Acum, fiecare membru al familiei omenești este dat într-un tot în mâinile lui Hristos și orice ar avea în viața aceasta – fie că este darul banilor, al caselor, al pământului, al capacității de gândire, al puterii fizice, al talentelor intelectuale –, precum și binecuvântările vieții veșnice îi sunt date în proprietate ca fiind niște comori ale lui Dumnezeu care trebuie să fie folosite cu credincioșie pentru binele oamenilor. Fiecare dar are sigiliul crucii și poartă chipul și semnătura lui Isus Hristos. Toate lucrurile vin de la Dumnezeu. De la binele cel mai mic și până la binecuvântarea cea mai

mare, toate se revarsă pe o singură Cale – o mijlocire supraomenească, stropită cu acel sânge care este de o valoare ce întrece orice estimare, pentru că în Fiul Său a fost chiar viața lui Dumnezeu.

Prin urmare, niciun om nu-l poate da lui Dumnezeu ceva care să nu fie deja al Său. Rețineți acest gând: «Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem» (2 Cronici 29:14). Trebuie să prezentăm oamenilor acest gând oriunde mergem – că noi nu avem nimic, nu putem oferi nimic de valoare, prin fapte sau credință, fără să-l fi primit mai întâi de la Dumnezeu, nu avem niciun lucru pe care El să nu poată oricând să pună mâna și să spună: Acestea sunt ale Mele – daruri, binecuvântări și înzestrări pe care ți le-am încredințat, nu ca să te îmbogățești, ci ca să le folosești cu înțelepciune pentru binele lumii.

Totul este de la Dumnezeu

Întreaga creație îi aparține lui Dumnezeu. Dacă Domnul l-ar neglija

DOAR PRIN HAR

Isus nu a alungat pe nimeni de la El. Chiar și cei marginalizați sau disprețuiți au fost primiți de Isus în cercul beneficiarilor slujirii Sale.

” Motivul pentru care atât de mulți nu reușesc să fie niște lucrători plini de succes este că, în loc să depindă întru totul de Dumnezeu, ei acționează ca și când Dumnezeu ar depinde de ei și ca și când ei ar fi cei care să-I recomande lui Dumnezeu ce să aleagă să facă prin ei. ”

pe om, ar putea să i se oprească îndată răsufierea. Tot ce este și tot ce are el depinde de Dumnezeu. Întreaga lume este a lui Dumnezeu. Casele omului, realizările personale, tot ce este valoros sau strălucitor, totul i-a fost dat de Dumnezeu. Toate darurile lui Dumnezeu trebuie să-I fie înapoiate prin ajutorul dat la cultivarea inimii omului. Darurile cele mai splendide pot fi așezate pe altarul lui Dumnezeu, iar oamenii Îl vor lăuda și Îl vor înălța pe Cel care li le-a dat pentru generozitatea Sa. De ce? «Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem» (2 Cronici 29:14). Nicio faptă nu-l poate face pe om să merite iubirea iertătoare a lui Dumnezeu, dar iubirea lui Dumnezeu care umple sufletul îl va determina să facă acele lucruri care au fost cerute întotdeauna de Dumnezeu și pe care omul le va îndeplini cu plăcere. El face doar ce a fost dintotdeauna dator să facă.

Îngerii lui Dumnezeu din cer care nu au căzut niciodată împlinesc fără încetare voia Sa. În îndeplinirea misiunilor lor pline de milă și în tot ce fac pentru lumea noastră, atât pentru cei drepecți, cât și pentru cei nedrepecți, pentru a călăuzi și apăra lucrarea mâinilor lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor, îngerii pot să spună cu adevărat: «Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.» Oh, dacă ochiul omenesc ar putea să prindă crâmpie din slujirea îngerilor, dacă imaginația ar putea să atingă și să contemple slujirea bogată și plină de slavă a îngerilor lui Dumnezeu și luptele în care se angajează ei în favoarea omului pentru a-l proteja, a-l conduce, a-l câștiga și a-l scoate din capcanele lui Satana, cât de diferite ar fi comportamentul și sentimentul religios! (...)

Putere supranaturală pentru fapte supranaturale

Motivul pentru care atât de mulți nu reușesc să fie niște lucrători plini de succes este că, în loc să depindă întru totul de Dumnezeu, ei acționează ca și când Dumnezeu ar depinde de ei și ca și când ei ar fi cei care să-I recomande lui Dumnezeu ce să aleagă să facă prin ei. Acești lucrători depind tot timpul de puterile proprii și de puterile fraților lor. Ei sunt înguști la minte și judecă mereu în conformitate cu înțelegerea lor limitată. Ei au nevoie să fie susținuți, deoarece nu au nicio putere de sus. Dumnezeu ne dă un trup, putere mintală, timp și ocazii în care să lucrăm. El cere ca totul să fie pus la lucru. Când omenescul și divinul se unesc, puteți realiza o lucrare la fel de durabilă ca veșnicia. Dacă oamenii cred că Domnul a făcut o greșeală în ce privește situația lor personală și își stabilesc propria lucrare, se vor confrunta cu dezamăgirea.

«Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu» (Efeseni 2:8). Iată adevărul care, dacă nu închideți ochii în fața luminii, vă va descoperi acest subiect și vă va face să-l înțelegeți. Viața veșnică este un dar infinit. Acest fapt o așază dincolo de posibilitățile noastre de a o câștiga, deoarece este nemărginită. Este absolut necesar să fie un dar. Deoarece este un dar, ea trebuie să fie primită prin credință, mulțumirea și lauda fiindu-I aduse lui Dumnezeu. O credință puternică nu va conduce pe nimeni la fanatism sau la atitudinea robului lenș. Puterea amăgitoare a lui Satana îi determină pe oameni să privească la ei înșiși, în loc să privească la Domnul Isus. Dacă slava Domnu-

lui va ajunge să fie răsplata noastră, neprihănirea lui Hristos trebuie să meargă înaintea noastră. Dacă împlinim voia lui Dumnezeu, vom putea primi în dar mari binecuvântări de la El, însă nu datorită vreunui merit al nostru, pentru că meritul nu are nicio valoare. Când îndepliniți lucrarea lui Hristos, Îl onorați pe Dumnezeu și ajungeți mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit și Și-a dat viața pentru noi, ca să avem viața și mântuirea în Isus Hristos. ■

Articolul acesta redă un fragment din cartea *Credința și faptele*, ed. 2005, pp. 13–17, 21–22. Adventiștii de ziua a șaptea consideră că Ellen G. White (1827–1915) a manifestat darul biblic al profetiei de-a lungul celor 70 de ani ai săi de activitate publică.

ÎNTREBĂRI PENTRU meditație și discuție

- 1 Ce relație există între credința și faptele omului și harul și răscumpărarea divină?
- 2 Cum putem obține asigurarea mântuirii?
- 3 Ce putem să-I aducem lui Dumnezeu atunci când acceptăm invitația harului Său? Ce putem face pentru Dumnezeu după ce ne consacram Lui?

De la consolidarea Reformei la hotarul lumii veșnice

de ȘTEFAN TOMOIAGĂ

Din zilele apostolilor, nimic nu a determinat un mai mare interes față de lucrurile spirituale ca Mișcarea de Reformă din secolul al XVI-lea. Alături de Edictul de la Milano și de Marea Schismă, Reforma a fost cel de-al treilea mare moment istoric al creștinismului, cu implicații politico-sociale semnificative.

Privind de aproape experiența poporului lui Dumnezeu, descoperi cu uimire cum credincioșii lui Dumnezeu au luptat plini de zel, înflăcărare și evlavie, necunoscând nicio altă frică decât frica de Dumnezeu și necunoscând nicio altă temelie pentru credința creștină decât Sfintele Scripturi.

În planul lumii pământești, Luther pare să fi avut un eșec, însă în sfera cealaltă, a Cerului, acest Luther „a fost omul timpului său. Prin el, Dumnezeu a îndeplinit o lucrare mare pentru reformarea bisericii și pentru iluminarea lumii.”¹

Istoria Reformei nu trebuie dată uitării! E timpul nostru, astăzi, să pornim o nouă reformă! E timpul să arătăm lumii că „Biblia nu este învechită, nici modernă, ci este eternă!” (Martin Luther). E timpul să privim

profețiile Bibliei așa cum le vedeau reformatorii, să vedem dacă semnele timpului se potrivesc cu profețiile reformatorilor sau dacă așteptăm în van ceva ce deja a avut loc.

Este timpul să ne întoarcem la izvoare, ca puncte de referință, pentru a ne convinge că ne găsim în adevăr. În același timp, ne trebuie cinste sufletească, precum și curaj moral, ca să recunoaștem eroarea și să o părăsim. Dar trebuie făcut și pasul următor: să îmbrățișăm adevărul și să-l trăim, să devenim cu adevărat liberi în Hristos.

Când Dumnezeu a pornit Reforma, către sfârșitul perioadei Tiatira, bărbați ca Luther, Knox, Calvin, Zwingli și mulți alții au apărut ca să-i conducă pe oameni înapoi la Dumnezeu. Tiatira înseamnă „jertfa căinței” și reprezintă foarte bine acea perioadă din istoria bisericii când, prin apostazie, credința cea curată a fost schimbată sau jertfită în schimbul formelor exterioare și al penitențelor. „Tiatira este biserica aflată în mijlocul celor șapte și, prin urmare, rămâne un simbol al bisericii din Evul Mediu!”²

Aceasta este cea mai lungă dintre cele șapte epistole și conține cea mai hotărâtă condamnare. Referirea care

se face la Izabela este semnificativă (Apocalipsa 2:20). Căsătoria lui Ahab cu Izabela și apostazia care a urmat pot fi un simbol al timpului când păgânismul a pătruns în biserică. Adorarea soarelui – temelia închinării păgâne – a intrat în biserica creștină. Roșul și purpura sunt amintite în comerțul țesăturilor Tiatirei, aceste culori devenind o parte însemnată a atracției bisericii apostaziate (Apocalipsa 17:4).

Atunci a apărut Ilie, profetul, chemat de Dumnezeu să denunțe apostazia lui Israel. Cuvântul său a încuiat cerurile, iar el a dispărut cu cheile. Țara suferea din pricina secetei și a foametei. Dar, după trei ani și jumătate, Ilie a putut să conducă poporul înapoi la adevăratul Dumnezeu.

Omul lui Dumnezeu era îngrijorat de starea spirituală a poporului din zilele sale. Părea că el era singurul care Îi slujea lui Dumnezeu. Dar Iehova declară că lucrurile erau de șapte mii de ori mai fericite decât credea el. Dumnezeu are mulți copii răspândiți în întreaga lume. Ei se găsesc în toate bisericile și chiar și în afara lor. Solia sigilării se grăbește în fiecare țară, adunându-i pe aceia ale căror inimi sunt cu totul de partea Lui. Îmbrăcați în haine albe și împodobiți cu neprihănirea Domnului Hristos, ei constituie în cele din urmă o oștire biruitoare, salvată prin harul divin. Despre ei citim: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete... Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va aduce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apocalipsa 7:16,17).

Fiecare dintre noi poate să facă parte din acel grup. Invitația este la fel de cuprinzătoare ca și lumea și

” *Dumnezeu are multe mii care nu și-au plecat genunchiul în fața lui Baal, mulți care doresc din toată inima să aibă o înțelegere mai deplină cu privire la Hristos și la lege, mulți care nădăjduiesc împotriva oricărei nădejdi că Isus va veni curând pentru a pune capăt domniei păcatului și a morții. Sunt mulți care se închină lui Baal din neștiință, dar cu care Duhul lui Dumnezeu se luptă încă.* ”

este adresată tuturor. Făgăduința este că poate veni „cine vrea” (Apocalipsa 22:17).

Biserica Reformei a fost lăudată pentru credința și răbdarea sa. Însă ultima biserică este lăudată atât pentru ascultarea, cât și pentru răbdarea și credința sa. Închinându-se Creatorului, ea va păzi Sabatul, recunoscându-l ca semn al puterii sfințitoare a lui Dumnezeu (Ezechiel 20:12). Aceia care primesc această ultimă solie trimisă lumii de Dumnezeu sunt ei înșiși un semn al puterii Lui de a converti și a recrea (Isaia 8:1-8; Zaharia 3:8).

Reforma din secolul al XVI-lea a constituit chemarea lui Dumnezeu către poporul Său, dar el „nu vrea să se pocăiască” (Apocalipsa 2:21), adică cei simbolizați prin Izabela n-au luat seama. Dimpotrivă, o Contrareformă a fost pornită și astfel, ochii multora au fost orbiți în fața adevăratei solii a lui Dumnezeu pentru acel timp.

E timpul să ținem cu tărie tot ce avem, până ce El va veni! (Apocalipsa 2:25). Aceasta este chemarea lui Isus pentru noi astăzi.

E timpul să dăm mărturie pentru iubirea și harul Său!

E timpul să se treacă la „reformă cu inima, cu sufletul și cu voința!”³

E timpul să fim și noi unul dintre cei 7 000! E timpul să fim „ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu” (1 Corinteni 4,1), iar marea taină este „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27).

Dacă iubim oamenii, dacă le iubim pe „celelalte oi”, care nu au fost aduse în staul, dacă dorim împlinirea scopului global al lui Dumnezeu, vom munci pentru a „întinde masa

în locuri pustii”. Oamenii de pretutindeni sunt bucuria lui Dumnezeu.

La 500 de ani de la Reforma protestantă, constatăm că mai avem nevoie de reformă pentru realizarea marelui deziderat apostolic: „Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu... după puterea pe care i-o dă Dumnezeu, pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, ale căruia sunt slava și puterea în vecii vecilor! Amin!” (1 Petru 4:11).

Isus va trece dincolo de reformă – El va transforma lumea. Apostolul Pavel a scris că scopul și voia lui Dumnezeu Tatăl sunt să salveze omenirea, prin Isus Hristos, „din acest veac rău” (Galateni 1:4). Vestea bună este că „nu toți din lume sunt nelegiuți și corupți; nu toți au trecut de partea vrăjmașului. Dumnezeu are multe mii care nu și-au plecat genunchiul în fața lui Baal, mulți care doresc din toată inima să aibă o înțelegere mai deplină cu privire la Hristos și la lege, mulți care nădăjduiesc împotriva oricărei nădejdi că Isus va veni curând pentru a pune capăt domniei păcatului și a morții. Sunt mulți care se închină lui Baal din neștiință, dar cu care Duhul lui Dumnezeu se luptă încă.”⁴

O publicație britanică a oferit un premiu pentru cea mai bună definiție a cuvântului *prieten*. Dintre miile de răspunsuri primite, reținem câteva: „cel care multiplică bucuria și împarte durerea”, „cel care îți înțelege tăcerea”, „cel care te sună după ce v-ai despărțit în urmă cu 5 minute”, „cel care îți întinde mâna și te ridică atunci când ai căzut și nu te poți ridica”. Definiția câștigătoare, cea care s-a

evidențiat dintre toate răspunsurile, a fost: „Prietenul este acela care vine când toată lumea pleacă”.

Drumul către casa unui prieten nu e niciodată lung. Cei de lângă noi care au inima deschisă pentru Evanghelie așteaptă vizita unui prieten ucenic. Atunci relația de prietenie spirituală va crește frumos, așa încât să îi putem numi soră sau frate.

Dacă audiograma personală a revenirii are un nivel scăzut sau ridicat, numai Dumnezeu știe! Cert este că trăim la hotarul lumii veșnice. Așadar, într-o vreme ca aceasta, fiecare copil al lui Dumnezeu „să se angajeze activ în ajutorarea altora, cu promisiunea că ingerii lui Dumnezeu îi vor însoți, iar ca urmare a eforturilor lor, mulți vor lua atitudine fără teamă de partea lui Dumnezeu și a Legii Sale”⁵. ■

¹ Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 340.

² Jonathan Dunkel, *The Apocalypse*, p. 158.

³ Ellen G. White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. VI, p. 142.

⁴ Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 171.

⁵ *Ibidem*, p. 174.

ÎNTREBĂRI PENTRU meditație și discuție

1

Care consideri că este nevoia bisericii și solia lui Dumnezeu pentru acest timp?

2

Ce poți să faci pentru reformarea bisericii și iluminarea lumii, pentru a fi numit om al timpului tău?

de GARY WAGNER și DEENA BARTEL-WAGNER

Adevărul despre Dumnezeu

Copii, haideți la altar! îi chemă tata. Aduceți-vă și Biblia! Luc, Tess și Jake au venit fiecare cu Biblia în mână. După rugăciune, tata le-a pus o întrebare:

— Știați că a existat o vreme când oamenii nu aveau Biblia acasă la ei?

— Nu aveau bani să-și cumpere o Biblie? fu curios Jake.

— Biblia și cărțile în general erau foarte scumpe pentru că erau copiate de mână, le explică mama. Iar Bibliile erau scrise în latină, o limbă necunoscută pentru majoritatea oamenilor.

— Păi atunci, cum învățau despre Isus? dori să știe Tess.

— Ascultau istorioare biblice la biserică, răspunse tata. Doar că unii oameni credeau că Dumnezeu este aspru și răuvoitor. Luc, vrei, te rog, să citești Psalmul 11:7?

— „Căci Domnul este drept, iubește dreptatea”, citi Luc.

— Versetul acesta ne spune că Dumnezeu este drept. El nu spune, nu gândește și nu face absolut nimic rău, comentă tata.

— În Grădina Edenului, Satana i-a spus Evei o minciună, iar ea l-a crezut, interveni Jake. Ea nu a avut încredere în ce îi spusese Dumnezeu.

— Dumnezeu și-a dorit să fie alături de toți prietenii Săi de pe pământ, continuă tata, dar, pe măsură ce au populat pământul, oamenii au repetat ideea inspirată de Satana cum că Dumnezeu ar fi aspru și neiubitor.

— Martin Luther, un băiat din Germania, a auzit și el ideea aceasta și a crezut că Dumnezeu era supărat pe el. Și s-a străduit din răzputeri să nu mai facă niciun rău, spuse mama. A învățat latina și își dorea să devină avocat. Totuși, într-o zi, în timpul unei furtuni puternice, Martin l-a promis lui Dumnezeu să-l slujească toată viața. A devenit preot și a studiat Biblia și mai intens. Dar lucrul acesta nu-l făcea fericit. Încă mai credea că trebuia să ducă o viață fără păcat. Cu cât se străduia mai mult, cu atât mai nefericit era.

— Dar de ce era nefericit dacă îl iubea pe Isus? întrebă Tess.

— Vom discuta mai mult despre asta la altarul de mâine! îi anunță tatăl.

Versetul biblic

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:16).

Activitate

► Când te gândești la Dumnezeu, ce imagini îți vin în minte? Desenează cum îți-L imaginezi tu pe Dumnezeu și arată-le desenul părinților tăi.

Întrebare de gândire

☁ Dacă nu ai avea Biblia, cum ai reuși să îți minte lucrurile pe care Dumnezeu vrea să le știi despre El?

Planul lui Dumnezeu de salvare

STOCKBYTE

Luc era nerăbdător să vină ora altarului de familie. Voia să afle ce s-a mai întâmplat cu Martin Luther.

Tess a făcut rugăciunea, iar tata a recapitulat că păcatul apare din cauza neascultării și că rezultatul lui este despărțirea de Dumnezeu. Le-a reamintit că Satana vrea ca oamenii să creadă că Dumnezeu este aspru și neiubitor. Martin Luther credea acest lucru și se străduia să ducă o viață fără păcat prin puterea lui.

— Într-o zi, în timp ce citea din cartea Romani, Martin Luther a ajuns la un text care i-a schimbat viața, își începu tata povestirea. Haideți să citim Romani 1:16,17:

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede...; deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: «Cel neprihănit va trăi prin credință.»

— Ce înseamnă „Evanghelie”?

— Înseamnă vestea bună despre Isus și despre viața Lui! îi explică tata.

— Înseamnă că cine crede vestea aceasta bună este mântuit, spuse Luc. Dar nu sunt sigur ce înseamnă „neprihănit”...

— Omul neprihănit este omul pe care Dumnezeu îl consideră nevinovat, fără păcat sau drept, îl lămurii tata. În Romani 3:10 se spune că nu există niciun om neprihănit sau drept. Martin Luther a înțeles din Romani 1 că Dumnezeu a făcut un plan pentru salvarea oamenilor din păcat. Planul acesta a cuprins și moartea lui Isus. Trebuie să avem credință că El ne va mântui.

— După aceea, Martin a început să le spună și altora despre descoperirea lui, spuse mama. Și a scris o listă cu 95 de idei pe care a bătut-o în cuie pe ușa bisericii lui din Wittenberg (Germania). Așa au aflat și alții că dorința lui Dumnezeu este ca oamenii să aibă încredere în planul Său.

— În perioada aceea, un om pe nume Johannes Gutenberg a

inventat o presă de tipărit care putea fi folosită la tipărirea Bibliei, spuse mai departe tata. Și oamenii învățați au început să traducă Biblia în engleză. Mulți oameni au reușit astfel să citească Biblia și chiar să-și cumpere o Biblie a lor.

— De azi înainte o să citesc din Biblie în fiecare zi! se hotărî Luc.

Versetul biblic

„Tu ești drept, Doamne, și judecățile Tale sunt fără prihană” (Psalmii 119:137).

Activități

➤ Caută pe harta Europei orașul Wittenberg.

➤ Enumeră câteva motive pentru care vrei să le vorbești altora despre Dumnezeu.

Întrebare de gândire

☁ Crezi că Martin Luther a avut nevoie de curaj ca să bată în cuie pe ușa bisericii lista sa de idei?

Prinde-te de mâna lui Isus

Luc și familia lui au deschis ușa de la magazie și au început să scoată din ea unelte de grădinărit. Furtuna din noaptea precedentă făcuse ravagii în grădină. Tess și Jake s-au apucat să adune crengile de pe jos. Mama l-a trimis pe Luc să-l ajute pe tata, care rezema o scară de zidul casei, pentru că dorea să dea jos crengile căzute pe acoperiș.

Tata urcă pe scară și apoi pe acoperiș.

— Cât de sus este acoperișul! exclamă Luc.

Tata aruncă repede crengile, după care, în loc să coboare, se opri în dreptul scării și zise:

— Scara asta îmi aduce aminte de discuțiile noastre de la altar.

— Da? De ce? îl întrebă Luc.

— Cheamă-i aici pe mama, pe Tess și pe Jake, îl rugă tata.

După ce s-au adunat cu toții, tata spuse:

— Am aflat până acum că păcatul ne separă de Dumnezeu. Scara aceasta mă trimite cu gândul la Isus, la moartea Sa și la ce înseamnă ea pentru noi. Oricât aș întinde eu, sau tu, Luc, mâna, nu am putea să ajungem unul la altul. Când Adam și Eva au păcătuit, între ei și Dumnezeu a apărut o prăpastie.

— Dar Dumnezeu l-a trimis pe Isus ca să moară pentru păcatele noastre, interveni Tess. Și așa prăpastia a fost acoperită, nu-i așa?

— Corect! zise satisfăcut tata. Isus a devenit Mijlocitorul dintre Dumnezeu și fiecare dintre noi.

— Mami, vrei să urci, te rog, până la jumătatea scării? o rugă tata. Isus a acoperit prăpastia dintre noi și Dumnezeu prin viața Sa fără păcat, prin moartea Sa și prin învierea Sa. Acum, dacă eu întind brațul până la mami și dacă ea își întinde brațul până la mine, ne putem prinde unul de altul. Acum tu, Luc, urci pe ultima treaptă a scării și te prinzi de mâna lui mami.

Luc urcă atent pe ultima treaptă și se prinse de mâna mamei.

— Când Îl primim pe Isus, noi urcăm spre El și ne prindem de brațul Său. El ne ține strâns în mâna Sa, dar în același timp, cu brațul celălalt rămâne prins de Dumnezeu, explică tata. El face legătura dintre noi și Dumnezeu.

Versetul biblic

„Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1 Timotei 2:5).

Activitate

► Luc și părinții lui ne-au arătat în mod practic ce înseamnă că Isus este mijlocitorul dintre oameni și Dumnezeu. Încearcă și tu cu părinții tăi ilustrația cu scara.

Întrebare de gândire

☁ Ce s-ar întâmpla dacă Isus nu ar mijloci între noi și Dumnezeu?

Cum să fim curați

Luc, Tess și Jake smulgeau buruienile din grădină când i-a strigat mama din casă:

— Veniți să vă arăt ceva interesant!

S-au spălat toți trei pe mâini, pentru că aveau mâinile murdare de pământ, și au intrat în casă. Mama era în bucătărie și pregătea două vase cu flori albe.

— Copii, când am așezat florile în vase, m-am gândit la altarul nostru, începu ea. Am aflat că moartea lui Isus ne face drepti, sau fără păcat, înaintea lui Dumnezeu. Florile astea mă ajută să înțeleg ce înseamnă asta mai exact. Să vă arăt ce se întâmplă dacă pun niște colorant în apa dintr-o vază. Observați ce culoare are apa acum?

— S-a făcut roșie! remarcă Jake.

— Așa este, îl aprobă mama. Apa roșie reprezintă sângele lui Isus, iar floarea albă ne reprezintă pe noi. Uitați-vă bine la floare ca să vedeți ce se întâmplă cu ea! Știm că atunci când a murit, Isus și-a vărsat sângele pentru noi. Prin această vărsare de sânge, a continuat mama explicația, El a făcut „ispășire” pentru păcatele noastre, adică ne șterge păcatele și ne face curați din punct de vedere spiritual. Până să-L acceptăm pe Isus, noi eram murdari, așa cum erau și mâinile voastre înainte să le spălați cu apă în curte.

— Uitați! Petalele se fac roșii! exclamă Luc bucuros.

— Petalele absorb apa roșie din vază, îi lămuri mama. Și cu noi se întâmplă la fel când Îl primim pe Isus în viața noastră și Îl urmăm. Ne purtăm altfel și îi tratăm pe oameni altfel. Când Îl rugăm să ne ajute să spunem și să facem ce este bine, El ne ajută. Noi devenim la fel ca El, după cum florile devin roșii ca apa în care se află.

— El Îl iubesc pe Isus și vreau să fiu ca El! spuse Luc.

— Și eu! i se alătură Tess.

Versetul biblic

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și, prin rănilor Lui, suntem tămăduiți” (Isaia 53:5).

Activitate

▶ Sângele lui Isus ne spală de păcat și ne face curați. Cântă împreună cu familia ta imnul „Atâta har!” (nr. 161).

Întrebare de gândire

☁ Cum poți „absorbi” viața lui Isus la fel cum au absorbit florile din povestire apa colorată în roșu?

Cine te bate pe umăr?

Într-o zi, după ore, Simon i-a propus lui Luc să vină la el acasă ca să se joace un joc pe calculator. Luc ar fi vrut să se joace, dar știa că părinții lui îi dădeau voie să se joace doar după ce verificau dacă jocul era în regulă. I-a fost rușine să-i spună lui Simon lucrul acesta și s-a gândit să încerce totuși să obțină permisiunea.

— Sărut mâna, mami! Mă lași să mă duc la Simon? o întrebă el pe mama lui imediat ce intră în casă și-și lăsă ghiozdanul la ușă.

— Părinții lui sunt acasă? îl întrebă mama. Și de ce vrei să te duci la el?

Mama îi pusese cele două întrebări de care se temuse cel mai mult.

— Nu știu dacă părinții lui sunt acasă, recunosc Luc. Simon m-a invitat să jucăm un joc pe calculator.

Simon se transferase de șase săptămâni la școala lor, și Luc îl invitase să stea lângă el în pauza de masă. Părea un băiat bun, doar că unele cuvinte de-ale lui îl făceau să nu se simtă bine.

— Mă bucur că vrei să-l ajuți pe Simon să se integreze în clasă, îl aprecie mama. Este important să ne purtăm frumos unii cu alții. Dar știi că nu ai voie să te joci pe calculator înainte ca tati și eu să vedem despre ce joc este vorba.

Mama tăcu și îl așteptă pe Luc să vorbească.

— Simon este nou în clasă și nu are mulți prieteni. Vreau să mă împrietenesc cu el. Dar uneori nu mă simt bine cu el pentru că îmi este rușine de modul cum se poartă și vorbește, zise Luc.

— Este bine că te simți așa! Asta înseamnă că Duhul Sfânt te îndeamnă la bine, spuse mama. Știi că ți-am spus odată că este bine să ne predăm viața zilnic lui Isus?

— Da, am făcut așa în fiecare dimineață la rugăciune, răspunse Luc.

— Isus ți-a răspuns: ți l-a trimis pe Duhul Sfânt. Sarcina Duhului Sfânt este să te ajute să alegi ce este bine. Dacă îi dai voie să te ajute, cei din jurul tău vor observa că te-ai schimbat. Mama făcu o pauză, după care îl întrebă: Deci ce ai de gând să faci acum?

— Păi, aș putea să-l sun pe Simon și să-l întreb dacă poate veni el la noi! spuse Luc. Poate vrea să mă ajute să construiesc fortul din spatele casei!

Versetul biblic

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:14).

Activitate

➡ Înfășoară-te într-o păturică și imaginează-ți că păturica este Duhul Sfânt care te înconjoară. Cum te simți?

Întrebare de gândire

☁️ Noi nu-L putem vedea pe Duhul Sfânt. Cum ne putem da seama că El este cu noi?

O inimă plină de bucurie

Luc se uită o clipă la bagajele de la ușa de la intrare. Cât de bucuros era la gândul că peste câteva ore avea să-i vadă pe bunicii lui!

Pe drum, se gândi mult la ei. Bunicul le spunea povestiri, iar bunica le pregătea o mulțime de bunătăți. Îl cuprinse un sentiment plăcut, care-l făcu să închidă ochii și să alunece pe nesimțite în lumea viselor.

— Hei, somnorilă! auzi la un moment dat o voce.

Luc se frecă la ochi.

— O să dormi tot timpul cât o să stați la noi? îl întrebă aceeași voce.

— Bunicule! strigă Luc fericit. Cred că am adormit pe drum!

Luc își luă rucsacul cu o mână, iar cu cealaltă mână se prinse de mâna bunicului său. Intrară împreună în casă. Mirosul îmbietor de pâine coaptă îi gădilară nările.

La masa de seară, a povestit fiecare ce-a mai făcut. La sfârșit, au făcut altarul.

Bunicul s-a rugat primul și a spus:

— Vă invit pe fiecare dintre voi să ne împărtășiți un motiv pentru

care sunteți recunoscători. Să începem cu Jake.

Când a venit rândul lui, Luc spuse:

— Eu sunt recunoscător pentru că avem o familie veselă. Unii dintre prietenii mei au familii triste. Eu mă bucur de familia mea!

După aceste cuvinte, observă că bunicul avea lacrimi în ochi.

— Lucrul acesta înseamnă mult pentru mine, îi spuse el. Odată am fost un om de-a dreptul rău...

Luc era surprins: bunicul – om rău? Imposibil! Era cel mai bun om din câți cunoștea.

— Cu mult timp în urmă, bunicul era un om foarte nervos, confirmă bunica.

Bunicul privi undeva în depărtare, ca și cum rememora o întâmplare din trecut.

— Da, bunica are dreptate! continuă el. Nu-mi puteam stăpâni emoțiile și firea, îi explică el. Dar asta a fost înainte să-L primesc pe Isus în inima mea. L-am mărturisit păcatele, L-am rugat să mă schimbe și să mă scape de firea mea arțăgoasă. L-am rugat în fiecare zi să mă ajute să mă stăpânesc. În unele zile am reușit și l-am mul-

țumit pentru ajutor! În alte zile, m-am supărat foarte tare și am cerut iertare de la Dumnezeu. În cele din urmă, cu ajutorul Său, am reușit să mă stăpânesc!

— Grozav! exclamă Luc. Noi am învățat despre roadele Duhului Sfânt: pacea, bunătatea, bucuria, stăpânirea de sine și altele. Eu cred că tu, bunicule, ai roadele Duhului Sfânt!

— Așa este, Luc! răspunse bunicul chicotind. Când Îl primim pe Isus și ne mărturisim păcatele, viața noastră se schimbă!

Versetul biblic

„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne” (Ezechiel 36:26).

Activitate

▶ Amestecă într-un vas 4 linguri de oțet cu 1 lingură de sare iodată. Pune în această soluție câteva monede și lasă-le să stea câteva minute. Scoate-le din soluție și șterge-le. Cum arată monedele acum?

Întrebare de gândire

☁ Pentru ce schimbare a ta ai vrea să-l ceri ajutorul lui Isus?

Ce aş putea să le spun?

Zia în care plănuseră o ieşire în parc era ploioasă, așa că trebuiau să se gândească la niște activități de interior.

Domnul Jones veni și se așeză lângă Luc.

— Îmi pare rău că nu am mai putut merge în parc, începu el. Era frumos să mâncăm la iarbă verde și să le vorbim altora despre credința noastră!

— Dar cum le vorbiți oamenilor din parc? îl întrebă Luc mirat.

— Uneori întâlnesc o persoană care mi se pare tristă, îi explică el. Eu îi zâmbesc și îi urez o zi bună. Unii îmi povestesc de ce sunt supărați. Eu îi ascult și îi întreb dacă pot să mă rog pentru ei. Poți să faci și tu la fel la școală. Sunt sigur că și unii colegi de-ai tăi au probleme, adăugă domnul Jones.

— Da, am observat că unii sunt triști, dar nu am știut ce să le spun, recunosc Luc. Mi-ar plăcea să le vorbesc despre Isus, dar nu reușesc să-mi găsesc cuvintele. Mă simt penibil!

— Eu port soluția cu mine și poți să faci și tu la fel! îi zise domnul Jones întinzându-i un carnețel pe care îl scosese din buzunar.

Carnețelul avea copertă verde și patru pagini: una neagră, una roșie, una albă și una galbenă. Dar nu era scris nimic pe ele.

— Și cu ce mă ajută un carnețel gol? îl întrebă Luc.

— Păi, culorile or să te ajute! Pagina neagră ne ajută să ne aducem aminte că suntem niște păcătoși care facem lucruri rele. Așa arată viața noastră atunci când păcătuim.

Domnul Jones deschise la pagina roșie și continuă:

— Pagina roșie ne aduce aminte că Isus a murit și Și-a vărsat sângele pe cruce pentru noi.

Pagina următoare era albă.

— Albul înseamnă că păcatele noastre sunt șterse! anticipă Luc bucuros.

— La sfârșit vine partea cea mai bună: pagina galbenă ne aduce aminte de făgăduința că vom locui veșnic împreună cu Isus! Dar ce crezi că înseamnă coperta verde? îl întrebă domnul Jones.

— De obicei, verdele este simbolul plantelor, răspuse Luc.

— Foarte bine! După ce Îl primim pe Isus în viață, trebuie să creștem, la fel cum cresc plantele. Noi creștem dacă citim Biblia, dacă le vorbim altora despre Isus

și dacă ne petrecem timpul împreună cu alți credincioși.

— Am la mine niște coli de hârtie colorată. Vrei să-ți faci și tu un carnețel după ce mâncăm?

— Sigur că vreau, îi spuse Luc fericit. De-abia aștept să îl arăt și colegilor mei!

Versetul biblic

„El [Isus] le-a zis: «Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni»” (Matei 4:19).

Activitate

 Confeționează-ți și tu un carnețel colorat. Poți folosi hârtie sau material textil.

Materiale necesare:

un dreptunghi (7 x 8 cm) de hârtie neagră
un dreptunghi (7 x 8 cm) de hârtie roșie
un dreptunghi (7 x 8 cm) de hârtie albă
un dreptunghi (7 x 8 cm) de hârtie galbenă
un dreptunghi (14 x 8 cm) de hârtie verde

Instrucțiuni

1. Așază dreptunghiurile mici unul peste altul în ordinea următoare: negru, roșu, alb, galben.
2. Așază dreptunghiurile mici în coperta verde.
3. Capsează dreptunghiurile mici în coperta verde. Dacă folosești material textil, coase-le cu grijă în coperta verde.

Întrebare de gândire

 Cum te poate ajuta acest carnețel colorat să-ți învingi teama de a le vorbi altora despre Domnul Isus?

Cea mai frumoasă reuniune de familie

Sunt atât de bucuroasă, nu mai am astâmpăr! exclamă Tess în timp ce mătura podeaua. Mai este puțin până ajung la noi unchiul Jack și mătușa Mary. În sfârșit o s-o revăd pe Beth!

— Eu o să mă joc cu mingea cu Billy și Sam! adăugă Luc la fel de fericit. O să ne distrăm grozav!

În timp ce îi așteptau, se uitau la ceas cum treceau minutele și orele, dar timpul parcă stătea în loc! În cele din urmă, auziră claxonul unei mașini care opri în fața casei lor.

Tess deschise ușa chiar în clipa în care unchiul se pregătea să sune la sonerie.

— În sfârșit, ați ajuns! îi întâmpină Tess.

După ce toți s-au făcut comozi, mama le turnă în pahare limonadă cu cuburi de gheață.

Mai târziu, îi întrebă dacă mai dorea cineva un pahar.

— Da, eu, este o limonadă foarte bună! spuse unchiul Jack. Și drumul a fost lung. Cu toate acestea, reuniunea de familie merită efortul!

— Eu aș vrea să rămâneți aici pentru totdeauna! spuse Luc.

— O, ce bine ar fi! spuse mătușa Mary.

Luc rămase o clipă pe gânduri și apoi zise:

— Într-o zi, vom avea o reuniune de familie fără sfârșit!

— Așa este! fu de acord tata. De-abia aștept!

Toți ceilalți dădură de cap în semn de aprobare.

— Să-i fi văzut pe Tess și pe Luc cu câtă nerăbdare v-au așteptat! spuse mama. Nu treceau cinci minute fără să meargă la fereastră ca să vadă dacă ați sosit! Așa ar trebui să-L așteptăm noi pe Isus!

— Și nu am făcut pregătiri doar astăzi, completă Tess. Mama a gătit toată săptămâna ca acum să poată petrece timpul cu voi!

— Asta mă trimite cu gândul la un verset biblic pe care l-am citit săptămâna aceasta, spuse unchiul Jack. Se găsește în 1 Corinteni 16:13 și spune așa: „Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!”

În zilele următoare, copiii s-au jucat, au explorat grădina din spațele casei, s-au rugat și au studiat Biblia împreună. Au cântat cu toții în jurul pianului. Iar ca ieșire specială, au mers la picnic pe malul lacului și au înotat. Apoi reuniunea de familie a luat sfârșit.

Oaspeții și-au dus bagajele în mașină. Tess cu greu își putea stăpâni lacrimile.

— A fost atât de bine să fim împreună! își exprimă ea regretul. Mi-aș dori să mai rămâneți!

— Și mie îmi pare rău, dar o să ne revedem, îi spune unchiul Jack, strângând-o în brațe. Iar dacă nu ne vedem, nu uitați să vegheați și să fiți tari! Cu toții vrem să fim pregătiți pentru venirea lui Isus. Atunci va avea loc cea mai frumoasă reuniune de familie, care nu se va sfârși niciodată!

Versetul biblic

„Și, când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa care nu se poate vesteji, a slavei” (1 Petru 5:4).

Activitate

Desenează o imagine cu toate persoanele dragi care ai dori să vină la reuniunea familiei tale. Îl cunosc toți pe Isus? Știi ei că Isus vine curând? Dacă nu, ai grijă să-i inviți pe toți!

Întrebare de gândire

Ai avut vreodată impresia că timpul tece greu și că Isus nu mai vine să ne ia acasă în cer? Ce poți face pentru a aștepta a doua Sa venire cu bucurie?

Lecturile pentru copii au fost scrise de

Gary Wagner și soția sa, **Deena Bartel-Wagner**. Gary slujește ca pastor în Conferința New York. Deena își pune la lucru darul comunicării ca redactor în cadrul Departamentului Capelanie de la Conferința Generală. Ei așteaptă cu dor revenirea apropiată a Mântuitorului lor, Isus Hristos.

Totul pentru viață!

Palatul Culturii, Târgu Mureș

Vineri, 13 octombrie 2017

Ora 20⁰⁰ • Program special

(deschidere Convenție, Cuvânt biblic...)

Sâmbătă, 14 octombrie 2017

Ora 10⁰⁰ • Program special

(proiecte, experiențe, Cuvânt biblic...)

Ora 19⁰⁰ • Concert

Invitat special
DR. RICHARD H. HART

Președinte și Director General
Universitatea Medicală
Loma Linda, California

13-14 octombrie 2017

Asociația pentru Suport și Inițiativă România

